

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

29

Η ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ
ΚΟΙΛΑΔΑ

Η ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

Η ΑΡΚΟΥΔΟΠΑΡΕΑ

ΕΙΝΑΙ τραγικές οί στιγμές που περνάει ο Μπουτάτα, ο χαζός αράπης και σύντροφος του Ταμπόρ. Τραγικές και κωμικές συγχρόνως. Βρίσκεται στη νεκρή πολιτεία όπου ένα μεγάλο ὄρνιο αρπάζει τη Ζολάν και τον Ταμπόρ (*). Το Έλληνόπουλο ἔμεινε ἀκίνητο, χωρίς νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του ὅταν ἦρθε γιὰ δεύτερη φορά τὸ ὄρνιο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξη κι'

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 28, πὺν ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα».

αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ πὺν ὀδήγησε τὴν Ζολάν. Εἶναι μεγάλο τὸ τόλμημα τοῦ Έλληνόπουλου καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὸ θάνατο, μὰ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ζολάν θυσιάζει πρόθυμα τὴ δική του.

Ὁ Μπουτάτα, μόλις εἶδε τὸ ὄρνιο νὰ παίρνῃ στὰ γαμψὰ του νύχια τὸν σύντρόφό του, κάνει κάτι παράξενο. Βγάζει τὸ τομάρι μιᾶς ἀρκούδας πὺν εἶχαν σκοτώσει προηγουμένως μὲ τὸν Ταμπόρ καὶ τὸ φοράει. Ἔτσι, μοιάζει τώρα σὰν τέλεια ἀρκούδα. Ἀρχίζει μάλιστα νὰ χοροπηδάῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του πὺν κατὰφερε νὰ γίνῃ ζῶο!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

— Μπα σε καλό μου!, κά-
νει, μήπως πρέπει να τρώω
άνθρωπινο κρέας τώρα που έ-
γιναι αρκούδα; "Αν συμβαίνει
κάτι τέτοιο, πρέπει πρώτον
να κατασπαράξω τον εαυτό
μου. Πώ... πώ, κάτι φιλοσο-
φικά που πετάω τώρα τελευ-
ταία...

Ξαφνικά, ο Μπουτάτα —
άρκούδα, μένει ακίνητος. Πί-
σω από μερικούς θάμνους ξε-
προβάλλει μια αληθινή αρκού-
δα! Είναι πελώρια κι' αυτή
και προχωρεί με αργό βήμα
προς το μέρος του.

Ο Τσουλούφης τὰ χάνει
για μια στιγμή και δεν ξέρει
τι να κάνει. Να πετάξει το το-
μάρι που φοράει και να αντι-
μετωπίσει την πραγματική
άρκούδα, να το βάλει στα πό-
δια ή να μείνει στη θέση του
για να την ξεγελάσει πώς εί-
ναι και εκείνος αρκούδα;

— Κακό! ξεμπερδέματα
θάχουμε, λέει και... κάθεται
στα πισινά του πόδια.

Η άλλη αρκούδα τον βλέ-
πει τότε, σταματάει για λί-
γο, τον κυττάζει και μουγκρί-
ζει.

— Μού, ουου!, κάνει και
ο άραπης σηκώνοντας ψηλά
τη μουςούδα του.

Είναι πραγματικά κωμικο-
τραγική ή σκηνή. "Αν ή αλη-
θινή αρκούδα μυριστή ότι ή
άλλη κρύβει κάτω από το το-
μάρι της έναν άνθρωπο, αλλοί-
μονο από το Μπουτάτα. Θα
χυθή κατά πάνω του και θα
τον κατασπαράξει. Αρχίζει
τώρα να προχωρή προς το μέ-
ρος του και ο Τσουλούφης νοι-

ώθει την καρδιά του να παγώ-
νι.

— Μή χειρότερα, θεούλη
μου!, λέει από μέσα του. Τι
μου ήρθε να ντυθώ αρκούδα;

Βλέπει την αρκούδα να τον
πλησιάζει και να τον κυττάζει
στα μάτια. "Υστερα γρυλλίζει
και σηκώνεται στα πισινά
της πόδια.

— Κάτι μου είπε!, θγά-
ζει το συμπέρασμα ο Μπου-
τάτα. Τώρα που δεν ξέρω την
άρκουδόγλωσσα, τι γίνεται;
Σίγουρα θα μου είπε να ση-
κωθώ και γώ στα πόδια μου
για να χορέψουμε.

Και χωρίς δισταγμό ο ά-
ραπης σηκώνεται, παίρνει δυο
τρείς στροφές κι' ύστερα ξα-
ναπέφτει με τα τέσσερα.

Η αρκούδα γρυλλίζει άλ-
λη μια φορά και, αφήνοντας
τον Τσουλούφη, προχωρεί πά-
νω στο λιθόστρωτο δρόμο.

— Θα την ακολουθήσω να
δούμε τι θα γίνει στο τέλος,
αποφασίζει ο άραπης και
παίρνει από πίσω την αρκού-
δα.

Μπρος ή αληθινή αρκούδα,
που ξεγελάστηκε από το το-
μάρι και δεν όσιμίστηκε τον
άνθρωπο που κρυβόταν κάτω
από αυτό, και ή ψεύτικη από
πίσω, προχωρούν. Πότε - πό-
τε ο Μπουτάτα, που κουράζε-
ται εύκολα να περπατάει με
τα τέσσερα, σηκώνεται στα
πόδια του και βαδίζει. Όταν
όμως ή αρκούδα κάνει πώς γυ-
ρίζει το κεφάλι της προς τα
πίσω, πέφτει κι' αυτός με τα
τέσσερα.

— "Εννοια σου και θα μου

τὰ πληρώσης καὶ τὰ γυμνάσια τοῦ μου κάνουν, λέει ἀπὸ μέσα τοῦ ὀράπης. Θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ τομάρι σου γιὰ νὰ μάθης νὰ μὲ ξεποδαριάζης.

Ἡ πορεία, κουραστική γιὰ τὸν Μπουτάτα, κρατάει κάπου μισὴ ὥρα. Φτάνουν τώρα μπροστὰ σ' ἕναν ἀπὸ κείνους τοὺς πύργους ποὺ φαίνονται ἀκατοίκητοι καὶ μπαίνουν στὸν περίβολό του.

— Ἐδῶ θᾶναι ἡ φωλιά της!, σκέπτεται ὁ Μπουτάτα. Θὰ μὲ πάη νὰ γνωρίσω τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιὰ της. Μπα σὲ καλὸ μου, πῶς μπλέχτηκα ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴν ἀρκουδοπαρέα; Λές νὰ κολλήσω πάνω τὸ τομάρι καὶ νὰ μείνω γιὰ πάντα, ἀρκουδός;

Ξαφνικά, μιὰ ἀλλόκοτη φωνὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, σὰν προσταγή. Στὸ ἄκουσμά της ἡ πρώτη ἀρκούδα, ἡ ἀληθινή, σηκώνεται στὰ πῖσινά της ποδάρια καὶ στέκεται σούζα. Ὁ Μπουτάτα ἀνάγκάζεται νὰ σταθῇ κι' αὐτὸς σούζα. Κυττάζει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ πύργου ποὺ ἀνοίγει σιγὰ - σιγὰ καὶ βλέπει νὰ παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος!

Εἶναι ἕνας παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ δὲν μοιάζει οὔτε μὲ λευκὸ οὔτε μὲ μαῦρο τῆς Ἀφρικῆς. Μοιάζει περισσότερο μὲ ἐρυθρόδερμο. Ἔχει μαῖκρὰ μαλλιά καὶ τὸ βλέμμα του πετάει ἀστραπές.

— Γιούγκο! Γιούγκο!, φωνάζει.

Ἡ πρώτη ἀρκούδα προχω

ρεῖ τότε πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ δεύτερη ἀρκούδα — ὁ φουκαρᾶς ὁ Μπουτάτα — τὴν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας:

— Ἄλλο τοῦτε, πάλι. Τὶ θέλει νὰ πῇ μὲ τὸ Γιούγκο; Γιατὶ δὲν μᾶς φοβάται μήπως τὸν κατασπαράξουμε;

Μὰ ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν φαίνεται νὰ φοβᾶται καθόλου τὶς ἀρκούδες. Καθὼς πλησιάζουν, χαμουργελάει εὐχαριστημένος, χαϊδεύει τὴν πρώτη στὸ κεφάλι καὶ τὴ δεύτερη στὸ λαιμό! Ποῦ νὰ ἤξερε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ τομάρι τῆς δεύτερης κρύβεται ἕνας ὀράπης!

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀρκούδες ἔχουν μπῆ μέσα στὸν πύργο καὶ πίσω τους μπαίνει ὁ παράξενος ἄνθρωπος, ἀφοῦ κλείνει τὴν πόρτα.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὅμως γιὰ λίγο τὸν ...ἀρκουδοΜπουτάτα ποὺ ἔχει μπλέξει στὴν ἐπικίνδυνη ἀρκουδοπεριπέτεια καὶ ἄς γυρίσουμε μισὴ ὥρα πρὶν γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν περιπέτεια τοῦ Ταμπὸρ, τοῦ ἀτρόμητου παιδιοῦ τῆς ζούγκλας ποὺ ἀποφάσισε νὰ παίξῃ κορώννα - γράμματα τῆ ζωῆς του μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἴσως μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ τὴ Ζολάν, τὴν ἀγαπημένη του φίλη.

Καθὼς τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν σηκώνει ψηλὰ τὸ πελώριο πουλί, ἕνα του νύχι ἔχει μπῆ μέσα στὸ μπράτσο του, ἀπὸ τὴν

πληγή του τρέχει αίμα και πονάει αφάνταστα. Δεν τολμάει όμως να φωνάξει από τον πόνο που νοιώθει γιατί φοβάται μήπως τρομάξει το πουλί και τον αφήσει. "Αν γίνω κάτι τέτοιο και πέση από τόσο ύψος στη γη, ούτε ένα κοκκαλάκι του δεν θα μείνη που να μην σπάρση.

Το έναέριο και δραματικό ταξίδι κρατάει μόνο πέντε λεπτά. Το πουλί πετάει προς την κατεύθυνσι ενός από τους πύργους που διαγράφονται στο βάθος. Σε λίγο φθάνει ακριβώς από πάνω του και αρχίζει να χαμηλώνει σιγά-σιγά, αργοκινώντας τα πελώρια φτερά του.

Καθώς ρίχνει το βλέμμα του προς τα κάτω, το Έλληνόπουλο, βλέπει στη σκεπή του πύργου μια μεγάλη τρύπα. Σ' αυτή την τρύπα χαμηλώ-

Οί δυο άρκουδες προχωρούν προς τον πύργο.

Το όρνιο με τον Ταμπόρ σηκώνεται ψηλά.

νει το πουλί και σε λίγο μπαίνει μέσα. "Αφού κατεβαίνει λίγο-λίγο, φθάνει στο βάθος της, αποθέτει κάτω το Έλληνόπουλο και, ανυψώνεται πάλι.

Είναι μεγάλη τότε η έκπληξις που δοκιμάζει το θρυλικό παιδί της ζούγκλας. Καθώς σηκώνεται επάνω και γυρίζει το βλέμμα του ολόγυρα διακρίνει σε μια γωνιά τη Ζολάν! Είναι κοιμισμένη ή ανίσθητη και φαίνεται πως μόλις τώρα αρχίζει να ξυπνάει. Μόλις βλέπει τον Ταμπόρ, όρμάει να τον αγκαλιάσει με κλάματα.

— Ζολάν!, της λέει το παιδί, τι ακριβώς συνέβη;

— Δεν ξέρω, του απαντάει το ξανθό κορίτσι. Μερριξε εδώ μέσα το πουλί από ψηλά

χτύπησα φαίνεται τὸ κεφάλι μου κι' ἔμεινα ἀναίσθητη ὅλη τὴ νύχτα. Τώρα μόλις ἄνοιξα τὰ μάτια μου.

Ὁ Ταμπόρ κυττάζει ἓνα γύρω καὶ βλέπει ὅτι βρίσκονται μέσα σ' ἓνα κλουβὶ μὲ σιδερένια κάγκελα. Τὸ κλουβὶ αὐτὸ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ πύργου καὶ εἶναι ἀνοιχτὸ ἀπὸ πάνω ἔτσι πού νὰ φαίνεται ὁ οὐρανός. Πιο πέρα ἀπὸ τὰ κάγκελα ὑπάρχει ἓνας κυκλικὸς ἰδιάδρομος πού βγάζει σὲ πολλὰς πόρτες.

Μοῦ θυμίζει τὰ ρωμαϊκὰ στάδια ὅπου οἱ Ρωμαῖοι ἔρριχναν τοὺς χριστιανούς νὰ τοὺς καταβροχθίσουν τὰ θηρία. Λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταμπόρ. Ἀπορῶ γιατί δὲν μᾶς καταβρόχθισε τὸ πελώριο αὐτὸ πουλί.

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ γιατί δὲν σᾶς καταβρόχθισε, ἀκού-

Παρουσιάζεται ἓνας ἄνθρωπος μὲ γένεια.

Ἡ ἀρκούδα ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του.

γεται πίσω τους μιὰ φωνὴ σὲ μιὰ γνωστὴ διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν πού τὴ γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ Ταμπόρ.

Εἶναι τόσο τὸ ξάφνιασμά τους πού μένουν καὶ οἱ δυὸ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, ἀντικρύζουν ἓναν ἄνθρωπο πού ἔχει βγῆ ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε μαῦρος, οὔτε λευκός. Εἶναι μισόγυμνος, μὲ μακριὰ μαλλιά καὶ μοιάζει μὲ τοὺς ἐρυθρόδερμους τῆς Ἀμερικῆς.

— Ποιὸς εἶσαι τὸν ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ.

— Εἶμαι ὁ βασιλιάς τῆς νεκρῆς πολιτείας, τοῦ ἁπτοὶ κρίνεται ἐκεῖνος.

— Ὁ λαός σου ποῦ εἶναι; τὸν ρωτᾷ πάλι τὸ παιδί.

— Ὁ λαός μου πέθανε!,

λέει ὁ παρὰξενος βασιλιάς. Εἶμαι ὁ μόνος βασιλιάς πού βασιλεύω σὲ μιὰ ἔρημη χώρα σ' ὅλη τὴ γῆ. Οἱ ὑπηκόοι μου πέθαναν ὅλοι τους πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνο ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια καὶ γλύτωσα μόνο ἐγώ. Ἐμείνα μονάρχος ἐδῶ μὲ συντροφιά τὸ ἀγαπημένο μου πουλὶ πὺς σὰς ἔφερε στὸν πύργο μου καὶ μὲ τὶς δυὸ ἀρκούδες. Ὑπηκόοι μου εἶναι τὰ ζῶα καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Μισῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅποιος πέφτει στὰ χέρια μου δὲν μένει ζωντανός. Οἱ σάρκες του ταΐζουν τὶς δυὸ ἀρκούδες μου.

— Εἶναι τρελλός!, γυρίζει καὶ λέει ψιθυριστὰ τὸ Ἑλληνόπουλο στὴ Ζολάν. Ἐχουμε πέσει στὰ χέρια ἐνὸς τρελλοῦ καὶ θὰ ἔχουμε ἄσχημα ξεμπερδέματα. Ἡ κατάρα τοῦ μάγου Χαραχάν ἐπίασε καὶ ὁ θάνατος μᾶς ἀπειλεῖ σὲ κάθε μας βῆμα σ' αὐτὴ τὴ νεκρὴ πολιτεία πὺς βρεθήκαμε (*).

— Οἱ πρόγονοί μου, συνεχίζει ὁ τρελλὸς βασιλιάς τῆς νεκρῆς πολιτείας, πὺς ἐγκαταστάθηκαν ἐδῶ πρὶν ἑκατοντάδες χρόνια, ἀπὸ μιὰ ξένη ἡ-ἡπειρο, ἀγαποῦσαν τὶς ἀρκούδες καὶ τὶς ταΐζαν μὲ ἀνθρώπινο κρέας. Καὶ ἐγὼ τὶς ταΐζω ἰσχυρὰ. Τὸ ἀγαπημένο μου πουλὶ ἀρπάζει ὅποιον ἄνθρωπο μπῆ στὴν πολιτεία μου καὶ τὸν φέρνει ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν οἱ δυὸ ἀρκούδες μου πὺς τόσο πο-

λὺ τὶς ἀγαπῶ καὶ μὲ ὑπακούουν πιστά. Κι' ἂν τύχη ν' ἀργήσῃ νὰ μπῇ ξένος ἄνθρωπος στὸ βασίλειό μου, στέλνω τὸ πουλὶ στὶς γύρω περιοχὲς ὅπου ἀρπάζει ξεμοναχιασμένους μαύρους καὶ μοῦ τοὺς φέρνει.

Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι τώρα ἰδιόβαιο πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πὺς ἀνήκει σὲ μιὰ ἀγνωστὴ φυλὴ καὶ πὺς βασιλεύει στὴ σιωπὴ τῆς νεκρῆς πολιτείας, εἶναι τρελλός. Καταλαβαίνει πὺς σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο πὺς τοὺς ἀπειλεῖ, δὲν θὰ μπορέσουν μὲ τόση εὐκολία νὰ ἀντιδράσουν καὶ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἑαυτό τους.

Θυμᾶται τότε τὸ Μπουτάτα πὺς τοῦ εἶχε πῆ πὺς θὰ τὸν εἰδοποιούσε γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν βρῇ καὶ βγάξῃ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ θήκη πὺς ἔχει στὸ μαγικό του δυὸ ξυλαρόκια. Ἀρχίζει νὰ τὰ τρίβῃ τότε μὲ δύναμι γιὰ ν' ἀνάψουν καὶ νὰ βγῇ καπνός, μὰ ὁ τρελλὸς βασιλιάς τὸ παίρνει εἰδησι καὶ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ἄγρια κραυγή.

Στὴ στιγμὴ, σχεδόν, τὸ μαῦρο πουλὶ ἔρχεται καὶ ἀπλώνοντας τὰ φτερά του, σκεπάζει τὴν τρύπα ἀπ' ὅπου θὰ ἔβγαινε ὁ καπνός, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Μπουτάτα.

— Ταμπόρ!, ψιθυρίζει ἡ Ζολάν, μοῦ φαίνεται πὺς τίποτε δὲν θὰ μᾶς γλυτώσῃ τώρα πιά!...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, τὴ συμβουλεύει τὸ παιδί. Ὡσπου νὰ μᾶς ἀγγίξῃ ὁ θάνατος μὲ τὶς μαῦρες φτερούγες

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

του, πρέπει νὰ ἐλπίζουμε.

Ὁ τρελλὸς βασιλιάς τοὺς κυττάζει καὶ ἀρχίζει νὰ γελάη βαρειά. Τὸ γέλιο του εἶναι μακάβριο καὶ μοιάζει σὰν τὸ κρώξιμο τοῦ κόρακα. Ἐπειτα ἐξαφανίζεται μπαίνοντας σὲ μιὰ πόρτα, γιὰ νὰ θγῇ ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά ἀπὸ μιὰ ἄλλη.

Στὰ χέοια του κρατάει ἓνα ἐξωτικὸ λουλούδι. Πλησιάζει τὰ κάγκελα καὶ τὸ πετάει μέσα στὸ κλουβί.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή μιὰ παράξενη μυρωδιὰ ξεχύνεται στὴν ἀτμόσφαιρα, μιὰ μυρωδιὰ ποὺ ζαλίζει τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ τὰ κάνει σιγὰ σιγὰ νὰ χάνουν τὶς δυνάμεις τους.

— Ἔτσι, τοὺς λέει γελώντας ὁ τρελλὸς βασιλιάς, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀντισταθῇτε σ' αὐτὶς ἐγκαπημένες μου ἀρκούδες. Πηγαίνω τώρα νὰ τὶς φέρω γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὶς τρυφερές σας σάρκες...

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ὄρθιος καὶ κάθεται κάτω. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ζολάν. Νοιώθει τὰ πόδια της τόσο ἀδύνατα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν ὄρθιο τὸ κορμὶ της. Τὸ παράξενο λουλούδι μὲ τὴ μυρωδιά του τοὺς ἔχει μισοναρκώσει καί, μ' ὅλο ποὺ κρατοῦν τὰ μάτια τους ἀνοιχτά, ἡ δύναμί τους εἶναι τσακισμένη.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὕστερα ἀ-

πὸ λίγα λεπτά, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες ἀνοίγει καὶ παρυσιάζεται ὁ τρελλὸς βασιλιάς.

— Ἐτοιμαστήτε νὰ ὑποδεχτῇτε τὶς ἀρκούδες μου! λέει καὶ χτυπάει τὰ παλαμάκια.

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή προβάλλουν στὴν πόρτα δυὸ πελώριες ἀρκούδες. Ἡ μιὰ στέκεται ἀριστερά του καὶ ἡ ἄλλη δεξιά του. Ἐκείνη ποὺ βρίσκεται ἀριστερά, μόνις βλέπει τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους, τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Ζολάν, σηκώνεται στὰ πισινά της πόδια καὶ μουγκρίζει ἄγρια. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ κάνει τὸ ἴδιο καὶ ἡ δεξιὰ ἀρκούδα.

Ὁ τρελλὸς βασιλιάς πλησιάζει τὸ σιδερένιο κλουβί, ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ καλεῖ τὶς ἀρκούδες νὰ περάσουν μέσα. Ὁ Ταμπὸρ ποὺ βρίσκει κατάλληλη τὴν εὐκαιρία νὰ δράσῃ, κάνει νὰ σηκωθῇ ἐπάνω γιὰ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ παράξενου ἀνθρώπου μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Τρεκλίζει μόνις κάνει λίγα βήματα, σὰν μεθυσμένος καὶ σωριάζεται κάτω. Τὸ ἴδιο παθαίνει καὶ ἡ Ζολάν ποὺ προσπαθεῖ κι' αὐτὴ νὰ σηκωθῇ.

Στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ ἀρκούδες μπαίνουν μέσα στὸ κλουβί καὶ ἡ πόρτα κλείνει πίσω τους.

Ὁ τρελλὸς βασιλιάς κάθεται σ' ἓναν ψηλὸ ξύλινο θρόνο καὶ χτυπάει χαρούμενος τὰ χέρια του.

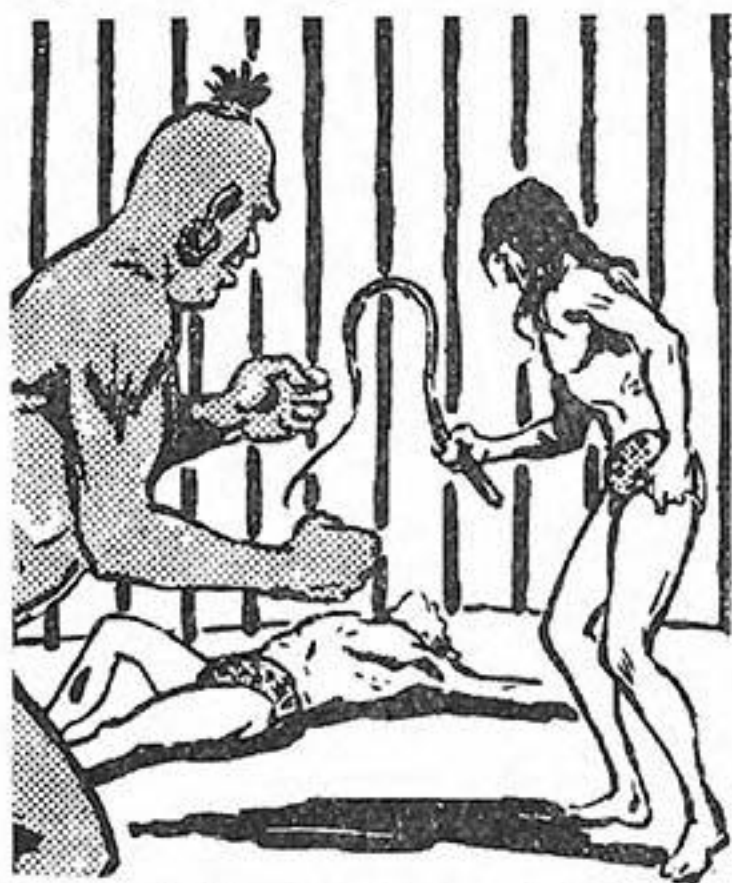
— Σήμερα θὰ ἀπολαύσω τὸ ὠραιότερο θέαμα τῆς ζω

ἦς μου! λέει. Ἐμπρός, ἀγαπημένες μου ἀρκούδες, σᾶς ἔφερα ὠραῖο φαγητὸ νὰ φάτε σήμερα!

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρκούδες, ἡ ἀληθινή, στηρίζεται στὰ κάγκελα καὶ μουγκρίζει ἀγρία. Ἡ ἄλλη — πού ὅπως ξέρουμε εἶναι ψεύτικη — γιὰτὶ κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς κρύβεται ὁ Μπουτάτα — κάνει τὸ ἴδιο, μόνο πού δὲν μουγκρίζει.

— Μπα σὲ καλὸ μου!, λέει ἀπὸ μέσα του ὁ ἀράπης, ἔχει γούστο νὰ φάω τὸν ἀφέντη Ταμπόρ! Θὰ προτιμήσω νὰ φάω τὴν ἄλλη ἀρκούδα, παρὰ τοὺς ἀφέντες. Νὰ δοῦμε τώρα τί θὰ γίνη.

— Ἐμπρός!, φωνάζει πᾶνω στὸ θρόνο του ὁ βασιλιάς καὶ ἀνυπομονεῖ γιὰτὶ οἱ δύο ἀρκούδες δὲν ἄρχισαν ἀμέσως τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν θυμάτων τους.

Ὁ τρελλὸς βασιλιάς βγάζει ἕνα μακρὸ μαστίγιό.

Μαστιγώνει ἀλύπητα τὸν πεσμένο ἀράπη.

Ὁ Μπουτάτα, ἀποφασίζει νὰ παίξη λιγάκι. Ὁρμάει λοιπὸν ἐναντίον τοῦ Ταμπόρ καί, φθάνοντας κοντά του, ἀνοίγει τάχα τὰ σαγόνια του γιὰ νὰ τὸν φάη.

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας προσπαθεῖ νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του, δοκιμάζοντας νὰ πνίξῃ τὴν ἀρκούδα, μὰ τὰ νοιώθει βαρεῖα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κινήσῃ.

— Χαθήκαμε!, ψιθυρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Τόση ἦταν ἡ ζωὴ μας.

Ὁ χαζοαράπης ἀπομακρύνεται πάλι καὶ κυττάζει νὰ δῇ τί κάνει ἡ ἄλλη ἀρκούδα. Τοῦ φαίνεται περίεργη ἡ στάσις τῆς. Κάθεται ἀκίνητη κοντὰ στὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ καὶ δὲν λέει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν θυμάτων τῆς.

— Ἄς περιμένω, βγάζει

τὴν ἀπόφασιν ὁ ἀράπης, κι' ὅταν δῶ πὼς ὁρμάει νὰ κατασπαράξῃ τοὺς ἀφέντες θὰ βγάλω τὴν πιστόλα μου νὰ τὴν κεραυνοβολήσω.

Μὰ, ὅσο περιμένει, τόσο ἡ ἀρκούδα μένει ἀκίνητη, λὲς καὶ δὲν τὴ συγκινεῖ τὸ ἀνθρώπινο κρέας.

— Ἀρκούδες!, οὐρλιάζει τώρα ὁ τρελλὸς βασιλιάς, τί πάθατε καὶ δὲν ὁρμάτε; Ἐμπρός!, λοιπόν, κατασπαράχτε τους!

Μὰ οἱ ἀρκούδες δὲν φαίνονται νὰ νοιάζονται ἀπὸ τὶς ἁγριοφωνάρες του.

Ὁ Μπουτάτα μάλιστα, κάθεται σταυροπόδι γιατί κουράστηκε νὰ στέκεται μὲ τὰ γέσσερα.

Ὁ βασιλιάς ἀγριεύει. Παίρει τότε ἓνα μαστίγιο καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ. Γὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια.

Ὁ Μπουτάτα πυροβολεῖ τὴν ἀρκούδα ποὺ τρέχει.

Ὁ Μπουτάτα πυροβολεῖ τὴν τρομερὴ νυχτερίδα.

— Τώρα θὰ σᾶς διορθώσω ἐγὼ γιὰ νὰ μάθετε νὰ μὲ ὑπακούτε, οὐρλιάζει.

Τὸ μακρὺ μαστίγιο ξεδιπλώνεται, σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ τὸ λουρί του χτυπάει τὸν ἀράπη στὸ σβέρκο!

Ὁ Μπουτάτα γίνεται θηρίο μοναχὸ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Σηκώνεται τότε ὀλόρθος καὶ φωνάζει δυνατά:

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, κοκκινομούρη, πὼς τόλμησες νὰ μὲ χτυπήσης;

Ἡ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΓΙΟΚΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ ἀράπη, ἀνασκιρτάει καὶ τὸ στήθος του γεμίζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ Ζολάν. Μόνο πού, καὶ οἱ δύο τους δὲν

μπορούν να πιστέψουν πώς μίλησε ή άρκούδα.

Το ίδιο δεν μπορεί να πιστέψει και ο παράξενος βασιλιάς και κυττάζει σαν χαζός

— Τι με κυττάζεις έτσι; λέει ο Μπουτάτα. Μήπως δεν σου άρέσω; Τώρα θα βγάλω το τομάρι για να δής και τα μούτρα μου.

Και με μια γρήγορη κίνησι πετάει το τομάρι της άρκούδας και παρουσιάζεται με τη μπιστόλα στα χέρια.

— Πίσω και σ' έφαγα, χασάπη!, ούρλιάζει και όρμάει καταπάνω του με το κεφάλι προτεταμένο και πατώντας τη σκανδάλη.

Ένας πυροβολισμός άντη χει και το κορμι του άράπη όρμάει σαν βολίδα. Μά ό άνθρωπος με τα μακρυά μαλλιά τραβιέται πλάγια και ό Τσουλούφης με τη φόρα που έχει πάρει, χτυπάει το κεφάλι του στα σιδερένια κάγκελα και κυλιέται κάτω άναίσθητος!

Ό τρελλός βασιλιάς γελάει σαρκαστικά. Ύψώνει το μαστίγιο και αρχίζει να χτυπάη άλύπητα τον άράπη, κάνοντάς τον να συνέλθει.

Ό καημένος ό Μπουτάτα μουγκρίζει από τους πόνους μά ζαλισμένος καθώς είναι, δεν μπορεί να σηκωθή. Ό Ταμπόρ, λίγα μέτρα πιο πέρα, τρίζει με λύσσα τα δόντια του και του έρχεται να τρελαθή έπειδή δεν μπορεί να βοηθήση το φίλο του. Άκόμα δεν έχει συνέλθει από το παράξενο άρωμα του λουλουδιού και δεν ξαναβρήκε τις

δυνάμεις του.

Ξαφνικά, συμβαίνει τότε κάτι το άπίστευτο. Η άληθινή άρκούδα που παρακολουθούσε ως τώρα ακίνητη τη σικηνή, όρμάει ούρλιάζοντας έναντίον του άφεντικού της, του τρελλού βασιλιά. Είναι τόση ή δύναμή της που τον πετάει τρία μέτρα μακριά, κάνοντας να ξεφύγη το μαστίγιο από τα χέρια του.

Ό Μπουτάτα σηκώνεται και κυττάζει άγρια την άρκούδα.

— Μήπως θέλεις να σου πούμε μπράβο για το κατόρθωμά σου; της λέει. Νομίζεις πώς έγω δεν θα μπορούσα να ταράξω ιστίς σφαλιάρες, τον κοκκινομούρη; Κύτταξε τώρα να δής κεφαλιά που θα του δώσω.

Ετοιμάζεται να όρμήση έναντίον του έχθρού του, όταν άντηχή μια δυνατή φωνή:

— Φυλάξου, Μπουτάτα!

Η φωνή βγήκε από το στόμα του Ταμπόρ. Είχε δη τον τρελλό βασιλιά να βγάξη ένα στιλέττο και να ετοιμάζεται να το πετάξη έναντίον του άράπη.

Ό Μπουτάτα άκούει τη φωνή μά δεν καταλαβαίνει γιατί του φώναξαν κι' ούτε βλέπει το στιλέττο στα χέρι του έχθρού του. Όρμάει λοιπόν άκάθεκτος μπροστά ένω ό βασιλιάς χαιμογελάει σατανικά κι' έτοιμάζεται να πετάξη το φονικό όπλο.

Μά είναι πολύ τυχερός ό άράπης γιατί, την τελευταία στιγμή, μεσολαβεί ή ...χαμέ-

νη Τσίτα! Πέφτει από κάπου ψηλά, προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι του τρελλού και τον ανατρέπει πριν εκείνος προλάβει να τινάξει το στιλέτο.

Η κεφαλή του άραπη έρχεται να αποτελειώσει το έργο της Τσίτας. Ο τρελλός βασιλιάς μένει τώρα αναίσθητος, πληγωμένος βαρειά από την κεφαλή του Μπουτάτα.

Η μαϊμού πηδάει άμέσως στον ώμο του άραπη και γρυλίζει χαρούμενη.

— Πού βρέθηκες εδώ, σατανά μεταμορφωμένε; τή ρωτάει ο Τσουλούφης.

Και η μαϊμού με τα γρυλίσματά της, είναι σαν να του λέει:

«Μόλις το τεράστιο όρνιο άρπάξε τη Ζολάν, κατάφερα κι' άρπάχτηκα από την ουρά του, χωρίς να καταλάβει και κατέβηκε πάνω στη σκεπή του πύργου όπου κρύφτηκα, για να δράσω την κατάλληλη στιγμή...»

* * *

Ο Ταμπόρ με τη Ζολάν συ μέρχονται γρήγορα και μπορούν τώρα να σταθούν στα πόδια τους και να βαδίσουν.

— Πάμε να φύγουμε, λέει στους φίλους του το Έλληνόπουλο. Πάλι καλά τα καταφέραμε να θγούμε ζωντανοί από αυτήν την τρομερή περιπέτεια.

— Για στάσου!, λέει ο χαζοαράπης, έχουμε ένα λογαριασμό να κανονίσουμε άκόμη. Θα την αφήσουμε ζωντανή αυτή την άρκούδα;

— Και βέβαια, του άποκρίνεται το παιδί. Η άρκούδα δεν σε πείραξε καθόλου. Ίσα - ίσα που σε γλύτωσε από το μαστίγωμα του τρελλού.

— Και τα γυμνάσια που μου έκανε στο δοόμο, να περπατώ με τα τέσσερα; διαμαρτύρεται ο Μπουτάτα και χωρίς να προλάβει κανείς να τον έμποδίσει, τραβάει τη θρυλική και σκουριασμένη κουμπούρα του και άρχίζει να πυροβολή έναντίον της άρκούδας.

Τότε, άκολουθεί μιá σκηνή που άφήνει κατάπληκτους τους τρεις φίλους. Καθώς ό... σκοπευτής Μπουτάτα πυροβολεί, η άρκούδα σηκώνεται στα δυο πισινά της πόδια, τρέχει γύρω στο κλουβί και φωνάζει:

— Πώ... πώ, μανούλα μου, με σκότωσε ο άράπαρος!

Μένουν όλοι τους άναυδοι και μαριμαρωμένοι, άκούγοντας τη φωνή αυτή. Το πιστόλι του άραπη πέφτει από τα χέρια του και το πρόσωπό του από μαύρο γίνεται κίτρινο.

— Ο σατανάς!, λέει και τρέχει να κρυφτή πίσω από τις πλάτες του Ταμπόρ. Ο σατανάς μεταμορφωμένος σε άρκούδα που μιλάει σαν άνθρωπος!

— Βρέ, ποιός σατανάς!, άκούγεται ή φωνή της άρκούδας. Είμαι ο Μπαγιόκο!

Ο Ταμπόρ κυττάζει έρωτηματικά τη Ζολάν. Τα έχουν και οί δυό τους κυριολεκτικά χαμένα. Βλέπουν τώρα την άρκούδα να στηρίζεται στα

σιδερένια κάγκελα, νὰ κάνη μερικὲς κινήσεις καὶ... νὰ βγάζη τὸ τομάρι της! Πίσω ἀπὸ τὸ τομάρι της φαίνεται τώρα ἓνας ἄνθρωπος. Εἶναι ἓνας κοντός, σχεδὸν νᾶνος νέγρος μὲ ὑπερβολικὰ φουσκωμένη κοιλιά πού μοιάζει σὰν βαρε λάκι καὶ μὲ μιὰ μύτη, σὰν με λιτζάνα.

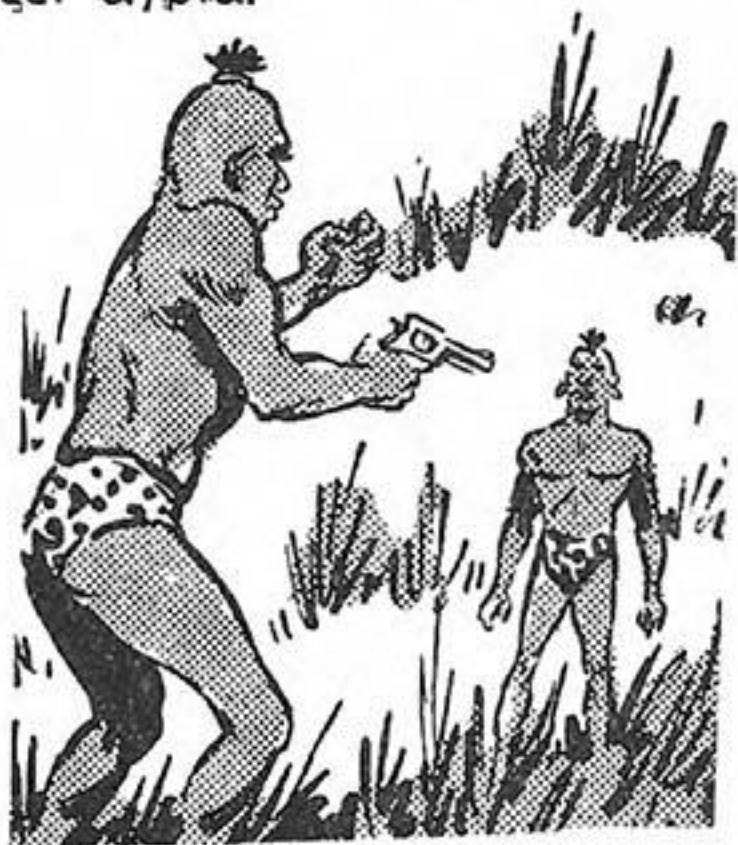
— Πῶ, πῶ, μούρη πού τὴν ἔχει!, κάνει ὁ Μπουτάτα καί, παίρνοντας θάρρος πλησιάζει κοντά του καὶ τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— Μωρὲ τ' εἶναι αὐτός; ἀπορεῖ. Αὐτὸς δὲν μοιάζει οὔτε μὲ ἄνθρωπο, οὔτε μὲ ἄρκουδα, οὔτε μὲ... τὴν Τσίτα μου.

— Εἶμαι ὁ Μπαγιόκο!, ἀπαντάει ὁ ἀσχημομούρης.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει παραξενεμένος.

— Ἀσχημὰ ξεμπερδέματα θάχω μὲ σένα ἀφέντη Μπογιόκο, τοῦ λέει καὶ τὸν κυττάζει ἄγρια.

Ὁ ἀράπης ἀντιμετωπίζει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ἥρωές μας κι' ὁ κοντοστούπης νέγρος πού τ' ὄνομά του εἶναι Μπαγιόκο, ἔχουν ἀφήσει τὸν πύργο καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ βάθος τῆς νεκρῆς πολιτείας ὅπου ἐκτείνεται μιὰ καταπράσινη κοιλάδα. Ὁ περίεργος νέγρος πού τόσο παράξενα καὶ τόσο ἀρπρυσόκητα παρουσιάστηκε στὴ ζωὴ τῶν ἡρώων μας, τοὺς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του.

Ζοῦσε σ' ἓνα χωριὸ πού βρίσκεται στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ Κιλιμάντζαρο, ὅταν ἓνα μεγάλο πουλὶ — τὸ ἴδιο πού ἄρπαξε τὴ Ζολὰν καὶ τὸν Ταμπόρ — τὸν ἄρπαξε μαζί μὲ ἓναν ἄλλο νέγρο. Φτάνοντας πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ πύργου ὁ Μπαγιόκο κατῶρθωσε νὰ πέση καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάνω, κρυμμένος, παρακολουθοῦσε τὸ μαρτύριο τοῦ ἄλλου νέγρου πού τὸν κατασπάραιξαν οἱ ἀκροῦδες μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ τρελλοῦ βασιλιᾶ.

Οἱ ἀρκοῦδες, ἰάφου χόρτασαν μὲ ἀνθρώπινες σάρκες, βγήκαν ἀπὸ τὸν πύργο καὶ χώρισαν παίρνοντας ἢ κάθε μιὰ τὸ δρόμο της. Ὁ Μπαγιόκο κατέβηκε τότε ἀπὸ τὴ στέγη, ἀκολούθησε τὴ μιὰ ἀρκούδα καὶ ἰάφου κατάφερε νὰ τὴ σκοτώσῃ μ' ἓνα μαχαίρι πού κρατοῦσε ἐπάνω του, φόρεσε τὸ τομάρι της κι' ἀποφάσισε νὰ μπηῖ στὸν πύργο γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν τρελλὸ βασιλιᾶ. Στὸ δρόμο ὅμως πού ἐρχόταν

συνάντησε την άλλη άρκούδα — τὸ Μπουτάτα — πὺ τὴ νόμιζε γιὰ ἀληθινή, ὅπως νόμιζε κι' ὁ ἀράπης αὐτὸν γιὰ ἀληθινή άρκούδα, καὶ μπήκαν μαζί στὸν πύργο καὶ στὸ κλουβί.

— Πολὺ βλάκας εἶσαι κον τοστούπη μου, τοῦ λέει ὁ ἀράπης. Μποροῦσες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ μοῦ πῆς πῶς δὲν ἦσουν αἰρκούδα.

Τὸ ὅτι εἶναι βλάκας, ὁ Μπαγιόκο, δὲν θέλει συζήτησι. Τὸ πρόσωπό του δείχνει τόση χαζομάρα πὺ εἶναι νὰ τὸν λυπάται κανεῖς. Κι' ὅμως θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του σὰν τὸν πιὸ ἔξυπνο, τὸν πιὸ ὠραῖο καὶ τὸν πιὸ δυνατὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Σουρουπώνει ὅταν πλησιάζουν κοντὰ στὴν καταπράσινη κοιλάδα. Ξαφνικά, ὁ Μπουτάτα τραβάει τὴν κουμπούρα του καὶ... κυττάζει κάπου μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρωτάει ἡ Ζολάν πὺ βρίσκεται δίπλα του.

— Ἀφέντη κορίτσι, τῆς λέει ὁ Μπουτάτα, θὰ σκοτώσω ὅπωςδήποτε τὸν ἑαυτό μου!

— Ποιὸν; τοῦ λέει ὁ Μπαγιόκο.

— Σιωπὴ, ἐσύ!, τὸν ἀποστομώνει ὁ ἀράπης πὺ τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ κακὸ μάτι. Μὴ μὲ νευριάζεις καὶ σκοτώσω δυὸ ἀντὶ γιὰ ἕναν.

— Ποιὸς εἶναι ὁ δεύτερος; τὸν ρωτάει ὁ Ταμπὸρ.

— Ὁ ἑαυτός μου!, τοῦ ἀ-

Τὸ ρόπαλο τοῦ Ταμπὸρ κάνει κύκλους στὸν ἀέρα.

παντάει σοβαρὰ - σοβαρὰ ὁ Μπουτάτα. Εἶναι τώρα καὶ πέντε λεπτά πὺ προχωρεῖ μπροστά μου. Πολλὲς φορές σταματάει, γυρίζει πίσω καὶ μὲ κοροϊδεύει.

— Τρελλάθηκες Μπουτάτα! τοῦ λέει ὁ Μπαγιόκο!

Ὁ Μπουτάτα ἐτοιμάζεται νὰ τὸν φιλοδώρησι μὲ μιὰ καρπαζιά, ὅταν ὁ κοντοστούπης ζαρώνει καὶ... βάζει τὰ κλάματα.

— Θεούλη μου!, κάνει ὁ ἑαυτός μου μὲ... κυττάζει.

Εἶναι τόσο τρομαγμένο τὸ βλέμμα του πὺ ὁ Ταμπὸρ ἀπορεῖ. Εἶναι δυνατόν νὰ τρελλάθηκαν καὶ οἱ δυὸ χαζοὶ πὺ ἔχει στὴ συντροφιά του;

— Ποῦ εἶναι ὁ ἑαυτός σου; ρωτάει ὁ ἀράπης τὸν κοντοστούπη.

Ἐκεῖνος ἀπλώνει τὸ χέρι

καὶ τοῦ δείχνει σὲ μιὰ κατεύθυνσι.

— Ἐκεῖ εἶναι ὁ δικός μου! διαμαρτύρεται ὁ Τσουλούφης Δὲν βλέπεις τὴ ψηλὸς ποὺ εἶναι;

Ξαφνικά, τόσο ὁ Τσουλούφης ὅσο καὶ ὁ Μπαγιόκο, τὸ βάζουν στὰ πόδια καί, σὲ λίγο, χάνονται μέσα στὰ καταπράσινα δέντρα.

Ὁ Ταμπὸρ ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ ξοπίσω τους μὰ ἀναιγκάζεται νὰ σταματήσῃ γιατί μπροστά του βρίσκεται ἓνας ἄλλος κὶ ὁλόιδιος Ταμπὸρ! Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν πιστεύει στὰ μάτια του καὶ τ' ἀνοίγο κλείνει γιὰ μιὰ στιγμή. Μόλις τ' ἀνοίγει ὁ ἄλλος Ταμπὸρ ἔχει ἐξαφανιστῇ μὰ μαζὶ του ἔχει ἐξαφανιστῇ καὶ ἡ καταπράσινη κοιλάδα. Ἀντὶ γιὰ δέντρα ὑπάρχουν μυτερά βράχια, χαντάκια καὶ ἄμμος.

— Ζολάν!, λέει στὸ κορίτσι, εἶναι ἀλήθεια πὼς χάθη κε ἡ κοιλάδα ἀπὸ μπροστά μου;

— Ταμπὸρ, τοῦ ἀπαντᾷ κατάχλωμη ἡ ξανθεῖα κοπέλλα, εἶναι ἀλήθεια. Πές μου καὶ σύ τώρα, εἶδες πιὸ πρὶν τὸν ἄλλο ἐαυτό μου;

— Ὁχι, τῆς λέει τὸ παιδί. Εἶδα τὸ δικό μου ἐαυτό.

Ἐνῶ κυττάζονται γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ ἀπαίσια φωνὴ φτάνει ὥς τ' αὐτιά τους.

— Ταμπὸρ, ὁ μάγος Χαραχὰν δὲν ξεχνᾷ εὐκόλα τὴν κατάρα του! Ἄν γλυτώσατε ἀπὸ τὴ νεκρὴ πολιτεία, δὲν θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν κολασμένη κοιλάδα! Οἱ φίλοι σας

κυνηγᾶνε τοὺς ἐαυτοὺς των καὶ ἐσᾶς... ἀκούστε τὴ σᾶς περιμένει...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπαίσιου μάγου σβήνει, σιγὰ - σιγὰ καὶ ἀκούγεται ἓνα φτεροκόπημα. Τὰ δυὸ παιδιὰ σηκώνουν ψηλὰ τὰ μάτια τους καὶ... τὰ χάνουν...

Η ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

ΖΩΗΡΕΣ ἀστραπὲς σκίζουν τὴ νυχτωμένη ἀτμόσφαιρα καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τους. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ φωτιὲς τῆς κολάσεως ξέφυγαν καὶ ζητοῦν νὰ κάψουν τὰ δυὸ παιδιά, τὸν Ταμπὸρ, καὶ τὴ Ζολάν. Μπροστὰ στὸν καινούργιο αὐτὸ ἐχθρὸ, δὲν ξέρουν πὼς νὰ ἀμυνθοῦν καὶ πὼς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὁ Ταμπὸρ ἀρπάζει ἓνα ρόπαλο ποὺ βρίσκει μπροστά του καὶ περιμένει. Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀστραπὲς πλησιάζει τώρα κοντά καί, τὸ θρυλικὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, διακρίνει μὲ χαρὰ τοῦ πὼς δὲν εἶναι ἀστραπή. Εἶναι μιὰ νυχτερίδα, ποὺ τὰ μάτια τῆς λάμπουν σὰν τὴν ἀστραπή.

Μὰ ἡ χαρὰ τοῦ Ταμπὸρ μεταβάλλεται σὲ φρίκη. Ἡ νυχτερίδα ποὺ τὸν πλησιάζει εἶναι τεράστια, ἔχει γαμψὰ νύχια καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ κεφάλι του μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια!

Τὸ ἡρώϊκὸ παιδί, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του, σηκώνει τὸ ρόπαλο καὶ δίνει ἓνα γερό

χτύπημα στη νυχτερίδα, ρίχνοντάς την κάτω, νεκρή.

— Ζολάν!, τῆς φωνάζει, τρέξε νὰ φύγουμε! Ὅσο κα θόμαστε ἐδῶ, τόσο χειρότερα εἶναι! Πρέπει νὰ θγούμε ἔξω ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ κοιλάδα ὅπου ὁ μάγος Χα ραχὰν μᾶς ἔχει στήσει θανάσιμη παγίδα!

Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι. Κάθε τόσο ὁ Ταμπὸρ σταματᾷ, στριφογυρίζει τὸ ρόπαλό του καὶ ρίχνει νεκρὲς ὅσες νυχτερίδες τοὺς πλησιάζουν. Ἡ πορεία τους εἶναι ἐξαντλητικὴ καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ ἀποκάμῃ ἡ Ζολάν καὶ νὰ πέσῃ κάτω. Οἱ νυχτερίδες, σὰν νὰ κατὰλαβαν πῶς οἱ διώκτες τους κουράστηκαν ὁρμοῦν κοπάδια - κοπάδια καταπάνω τους.

Ὁ Ταμπὸρ μὲ τὸ ρόπαλό στο χέρι τὶς ὑποδέχεται καὶ ἀφοῦ σκοτώνει καμμιά δεκάριά, ἀπὸ αὐτές, οἱ ἄλλες φοβούνται νὰ πλησιάζουν καὶ πετοῦν ψηλὰ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀφίνει ἕνα στεναγμὸ ἀναικουφίσεως καὶ γυρίζει ὀλόγυρά του. Καὶ τότε... διακρίνει πάλι τὸν ἑαυτό του νὰ τὸν κυττάζῃ παρὰ ξένα.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν εἶναι δειλὸς μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ χάνει. Πῶς γίνεται καὶ βλέπει τὸν ἑαυτό του, μπροστά, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καθρέφτης; Καὶ πῶς χάθηκε αὐτὴ ἡ ωραία καὶ καταπράσινη κοιλάδα καὶ μεταβλήθηκε σὲ πραγματικὴ κόλασι, μὲ τὶς πέτρες καὶ μὲ τὶς

νυχτερίδες τῆς φρίκης;

Στὰ ἐρωτηματικὰ αὐτὰ ποὺ τοῦ γεννιοῦνται στὸ νοῦ, ἔρχεται νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ μιὰ φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀπαίσιου μάγου, Χα ραχὰν.

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ συμβαίνουν, Ταμπὸρ, ὀφείλονται στὴ δική μου μαγικὴ δύναμι. Ἀκόμη ἔχουν νὰ δοῦν κι' ἄλλα τὰ μάτια σου...

Μιὰ δυνατὴ κραυγὴ διακόπτει τὸν ἀόρατο καὶ κακὸ μάγο. Ὁ Ταμπὸρ γυρνᾷ πρὶς τοῦ καὶ βλέπει μιὰ σκηνὴ τόσο φρικιαστικὴ ποὺ πᾶει νὰ τοῦ σαλέψῃ ὁ νοῦς. Ἡ Ζολάν ἔτσι ὅπως ἱδρισκόταν ξαπλωμένη κάτω στὶς πέτρες, δὲν εἶδε μιὰ ἀράχνη ποὺ ἦρθε ἀπὸ πρὶς τοῦ της ἀθύρυδα καὶ τώρα δρίσκεται γραπωμένη στὰ πόδια της! Εἶναι μιὰ πελώρια καὶ ἐπικίνδυνη ἀράχνη ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὴν ὀνομάζουν Σιοῦ. Ὅταν σὲ δαγκώσῃ ἡ Σιοῦ δὲν ἔχεις καμμιά ἐλπίδα νὰ ζήσης.

Σὰν ἀστραπὴ ὁ Ταμπὸρ ἐφορμᾷ καὶ πλησιάζει τὸ σύμπλεγμα τῆς ἀράχνης καὶ τῆς ἀγαπημένης τοῦ φίλης. Τὸ ρόπαλό του σηκώνεται καὶ πέφτει διαδοχικὰ στὸ κεφάλι τοῦ συχαμεροῦ ἐντόμου ὥσπου τὸ ἀναγκάζει νὰ ἀφήσῃ τὸ θῦμα του. Ἡ Ζολάν ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ ποδάρια τῆς τρομερῆς Σιοῦ ἐνῶ ἡ τελευταία σφιδάζει καταγῆς.

— Σὲ δάγκωσε; ρωτᾷ με ἀγωνία τὸ Ἑλληνόπουλο

— Ὁχι!, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Ζολάν μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Εὐτυχῶς ποὺ πρόλαβες

έσ' Ταιμπόρ! Σοῦ χρωστῶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ ζωὴ μου!...

Ἕνα παράξενο γέλιο ἀντηχεῖ πίσω τους καὶ τοὺς ξαφνιάζει καὶ τοὺς δυό, κἀνοντάς τους νὰ στρέψουν τὰ κεφάλια τους.

— Δὲν εἶναι τίποτε!, λέει ἡ Ζολάν.

Ὁ Ταιμπόρ ὅμως, δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη γιὰτὶ, γυρνώντας βλέπει τὸν ἑαυτὸ του.

Μανιασμένος γι' αὐτὸ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ παίζει ὁ Χαραχάν, ἀρπιάζει τὸ ρόπαλό του καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του! Μὰ ὅταν φτάνη στὸ μέρος ποὺ στεκόταν ἐκεῖνος πρὶν, δὲν ὑπάρχει τίπο-

τε. Τὸ ρόπαλό του, καθὼς πέφτει, βρίσκει τὸν ἄδειο ἄερα.

— Θὰ τρελλαθούμε σ' αὐτὴ τὴν κολασμένη κοιλάδα ποὺ πέσαμε, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐδῶ εἶναι τὸ βασίλειο τοῦ Χαραχάν. Πάμε Ζολάν, πρέπει νὰ βγούμε ἀπὸ δῶ μέσα.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ἀρχίζει τότε νὰ τρέχη μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν της δίπλα ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ.

ΜΥΡΜΗΓΚΟΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ο ΧΑΖΟΣ Μπουτάτα καὶ ὁ κοντοιστούπης Μπαγιόκο, μαζὶ μὲ τὴν Τσίτα ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖ καταπόδας, διασχίζουν κι' αὐτοὶ

Ἔχουν χάσει καὶ οἱ δυὸ τὶς δυνάμεις τους

Κάτω από τὸ δέμα φανερώνεται ἓνας κωμικὸς νέγρος

τὴν κολασμένη κοιλάδα. Στὴν ἀρχὴ κυνηγοῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς των μὰ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τρέξιμο πού τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς ἰδὺο νὰ λαιχανιάσουν σὰν σκύλοι, κατάλαβαν πὼς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τοὺς πιάσουν στὰ χέρια.

— Κάποιος μᾶς ἔκοψε στὰ δυὸ μὲ μαχαίρι καὶ γινήκαμε τέσσερις, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπαγιόκο.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— Πετᾶς κάτι ἀριθμητικὰ πού εἶναι γιὰ κλάματα, κοντοστούπη μου, τοῦ κάνει. Ἄν μᾶς ἔκοβαν μὲ μαχαίρι δὲν

θὰ εἴχαμε γίνει τέσσερις ἀλλὰ...

— Ἀλλά, τί;

— Μακαρίτες!

— Τότε θὰ μᾶς ἔκοψαν μὲ ...πριόνι, λέει ὁ Μπαγιόκο πού συναγωνίζεται τὸ Μπουτάτα στὴν ἐξυπνάδα...

Ὁ ἀράπης τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ καριπαζιά στὸ σθέρκο πού τὸν ρίχνει κάτω καὶ τὸν κάνει νὰ κυλίση δέκα μέτρα μπροστά.

— Μὲ ξυραφάκι μᾶς ἔκοψαν, τοῦ λέει, ὅχι μὲ πριόνι!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ ἀπὸ τὶς αἱμοβόρες νυχτερίδες πού ἐπιτέθηκαν ἐναντίον τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῆς Ζολάν, ὁρμάει

έναντίον τους.

— Πώ... πώ!, κάνει ο Μπαγιόκο και... κρύβεται πίσω από το Μπουτάτα.

— Τί φοβάσαι έτσι βρέ με λιτζανομύτη!, του κάνει ο άρράπης. Κύτταξε να δής πώς τή φέρνω κάτω, κορώνα γράμματα με τή μπιστόλα μου.

Σηκώνει τή θρυλική κουμπούρα του και πυροβολεί. Η νυχτερίδα ακούει τόν πυροβολισμό και πετάει φοβισμένη ψηλά, προς τόν ουρανό.

— Είδες περηφανεύεται ο Τσουλούφης. Τήν κόλλησα οτὸν ουρανό!

— Πώ... πώ, τί είσαι σύ! του λέει με θαυμασμό ο Μπαγιόκο.

— Είμαι και φαίνουμαι, κάνει ο Μπουτάτα. Από δώ και πέρα κύριε μελιτζανομύτη γίνουμαι ο άρχηγός σου. Έσύ και ή Τσίτα είσαστε τὰ πρωτοπαλλήκαρά μου. Έμπρός, διατάζω να καθήσουμε λιγάκι για να ξαποστάσουμε.

Σε λίγο κάθονται και οί δυό τους μπροστά από μερικούς θάμνους. Ξαφνικά, ο άρράπης ανασκίρτάει και γυρίζει προς τὸ Μπαγιόκο.

— Γιατί με τσίμπησες; του λέει και του άστράφτει μιὰ καρπαζιά.

Ο Μπαγιόκο καταπίνει τὸ θυμό του και δὲν μιλάει. Σε λίγο όμως νοιώθει κι' αυτός ένα τσίμπημα στὰ μαλακά, πὸν τὸν κάνει να ούρλιαση από τὸν πόνο.

— Έσύ γιατί με τσίμπησες; λέει στὸ Μπουτάτα και... του δίνει μιὰ με τήν πελώ

ρια μύτη του πάνω στὸ γυμνὸ μέρος τοῦ κεφαλιού του.

Ο Μπουτάτα γίνεται θηρίο άνήμερο.

— Ποιὸς σε τσίμπησε ρέ φουσκωμένο βιατράχι; του λέει και του δίνει μιὰ ξαφνική κεφαλιά, κάνοντάς τον να πέση τ' ανάσκελα κάτω.

Ο Μπαγιόκο σηκώνεται και κάθεται ήπάλι στὴ θέσι του. Βλέπει τώρα τὸν Μπουτάτα να σηκώνεται ὀρθιος και να τοῦ ρίχνη βροχή τὶς καρπαζιές στὸ κεφάλι του.

— Μπα σε καλό σου, κοντοστούπη!, του φωνάζει. Άν ξανατσιμπήσης ἄλλη φορά, θὰ τραβήξω τήν μπιστόλα μου και θὰ σου ξεφουσκώσω τήν κοιλιά σου.

— Έμένα λές κοντοστούπη!, θυμώνει ο Μπαγιόκο. Δὲν κυττάζεις τὰ χάλια σου, ήπποπόταμε;

Από λόγο σε λόγο, οί δυὸ χαζοί ήρωές μας πιάνονται στὰ χέρια και πέφτουν οί κεφαλιές, οί μυτιές και οί καρπαζιές βροχή. Ένώ όμως χτυπιούνται και κυλιούνται κάτω ὅλο και κάποιος τοὺς τσιμπάει, πότε στὰ πόδια, πότε στ' αὐτιά, πότε στὰ μαλακά.

Ο Μπουτάτα, σὰν πιὸ έξυπνος από τὸν Μπαγιόκο, κυττάζει γύρω του και... συνέρχεται.

— Κοντοστούπη!, του λέει κύτταξε να δής!

Ο Μπαγιόκο καταφέρνει να σηκωθῇ και κυττάζοντας γύρω του, μένει σὰν μαρμαρωμένος από τήν έκπληξι. Δε κάδες μαύρα και μεγάλα μυρ

μήγκια τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι ἓνα εἶδος τερμιτῶν (*) ποὺ βγαίνουν καὶ στὴν ἐπιφάνεια. Μποροῦν καὶ τρέχουν μὲ τὴν ταχύτητα ἑνὸς ἀρουραίου καὶ ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά τους, εἴτε ζῶο εἶναι, εἴτε ἄνθρωπος.

— Αὐτὰ μᾶς τσιμποῦσαν, λέει ὁ ἀράπης. Πᾶμε νὰ φύγουμε κοντοστούπη γιατί ἂν θὰ βγούν πιὸ πολλὰ, καήκαμε!

Ἀρχίζουν καὶ οἱ δυὸ τὸ τρέξιμο. Μὰ οἱ τερμίτες ποὺ εἶχαν ὁσμιστῇ ἀνθρώπινο κρέας, τρέχουν μὲ μεγάλη ταχύτητα πίσω τους. Σιγὰ - σιγὰ βγαίνουν ὅλο καὶ περισσότεροι ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἔτσι, ἓνα μαῦρο κοπάδι κυνηγᾷ τοὺς δυὸ μαύρους. Γιὰ κακὴ τους τύχη ἄλλο ἓνα κοπάδι προβάλλει ἀπὸ μπροστά τους ποὺ ἀπλώνεται δεξιά κι' ἀριστερά καὶ τοὺς κλείνει τὸ δρόμο. Πατοῦν τώρα ἐπάνω τους μὰ, ὅσο νὰ σηκώσουν τὰ νυμνά ποδάρια τους, οἱ τερμίτες προλαβαίνουν καὶ τοὺς δαγκώνουν. Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, τὰ πόδια τους γεμίζουν πληγές, τὰ αἵματα τρέχουν ποτάμι καὶ ἀναισθητοῦνται νὰ σταματήσουν.

— Πῶ... πῶ... πῶ! κάνει ὁ Μπαγιόκο, ἔρὲ καὶ νᾶμουνά μυρμηγκοφάγος, θὰ

(*) Τερμίτες εἶναι μερικὰ ἐπικίνδυνα μυρμήγκια ποὺν ζοῦν κάτω στὴ γῆ καὶ ποὺ μποροῦν μερικὲς ἑκατοντάδες ἀπὸ αὐτὰ νὰ καταβροχθίσουν ἓναν ἱπποπόταμο μέσα σ' ἓνα λεπτό.

χόρταινα τὸ στομάχι μου ἀπὸ αὐτά.

— Βρήκες καιρὸ νὰ πετάξης τὶς πτηνολογικὲς σου βλακεῖες, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα καὶ ἀρχίζει νὰ χοροπηδάει γιατί δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξει τὸ τσίμπημα τῶν μυρμηγκιῶν ποὺ ὅσο πᾶνε καὶ πληθαίνουν.

Ὁ Μπαγιόκο τὰ βρίσκει τώρα τόσο σκούρα ποὺ ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Τὶ ἔπαθες κοντοστούπη; τὸν ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα.

— Κλαίω γιατί τώρα ποὺ χρειαζόμουνά τὸν ἑαυτό μου νὸ μὲ βοηθήσει, εἶδε τὰ μυρμήγκια κι' ἔγινε ἄφαντος!

— Ὁχι, κουτὸς ἦτανε νὰ γίνη μακαρίτης, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Πετᾷς κάτι κοντοστούπικα πότε - πότε.

Οἱ δυὸ ἀράπηδες ἀφήνουν σὲ λιγάκι τὶς ...βλακεῖες τους. Εἶναι τόσο ἐξαντλημένοι ποὺ παύουν νὰ χορεύουν καὶ πέφτουν καὶ οἱ δυὸ κάτω. Τὰ μυρμήγκια ὁρμοῦν τότε καταπάνω τους καὶ, μέσα στὸ διάστημα ἑνὸς δευτερολέπτου, τοὺς σκεπάζουν ὁλόκληρους...

ΔΥΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Ε ΧΕΙ ΞΗΜΕΡΩΣΕΙ. Ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολάν, ἀποφασίζουν νὰ καθίσουν πάνω σὲ μιὰ πέτρα γιὰ ν' ἀναλάβουν δυνάμεις. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ζολάν, διακρίνει ὑποπτα ἴχνη πάνω στὸ χῶμα.

— Κύτταξε, Ταμπὸρ τοῦ

λέει. Δεν σου φαίνεται πώς από δω πέρασαν πριν από λίγο χιλιάδες τερμίτες;

— Έχεις δίκιο, Ζολάν, λέει το παιδί. Φαίνεται πώς κάποιος ζωντανό πλάσμα μυρίστηκαν κι' έτρεξαν για να χορτάσουν την πείνα τους από τις σάρκες τους.

— Μήπως... μήπως, ψελλίζει η Ζολάν και χάνει το χρώμα της.

— Και μένα ή ίδια σκέψις μου πέρασε, της λέει το Έλληνόπουλο. Μήπως ο Μπουτάτα και ο Μπαγιόκο είχαν την τραμερή τύχη να πέσουν σ' ένα κοπάδι από τερμίτες;

— Αν συνέβη κάτι τέτοιο λέει η Ζολάν και αναστενάζει, τότε... δεν θάχουν μείνει παρά τα κόκκαλά τους...

Σταματάει απότομα και μπήγει δυνατή κραυγή. Σε

Ετοιμάζεται να όρμήσει έναντίον του έαυτού του.

είκοσι μέτρα απόστασι, μακρυά τους, διακρίνει δυο ανθρώπινους σκελετούς.

— Δυο σκελετοί!, λέει και σκεπάζει τα μάτια της από τη φρίκη.

Ο Ταμπόρ πετάγεται σαν ελατήριο από τη θέσι του και φθάνει κοντά στους σκελετούς. Είναι πράγματι άνθρωποι. Ο ένας, είναι μεγάλος και ο άλλος μικρός.

— Ο Μπουτάτα με τον Μπαγιόκο, ψελλίζει ο Ταμπόρ κι' ένας κόμπος του κάθεται στο λαιμό, ενώ τα μάτια του πλημμυρίζουν δάκρυα.

— Ο Μπουτάτα!, λέει πίσω του το ξανθό κορίτσι και πνίγει ένα λυγμό.

— Πού είναι όμως το πιστόλι του; λέει ο Ταμπόρ.

— Μπορεί να το πέταξε πιο πριν, βγάζει το συμπέρασμα η Ζολάν. Όπωςδήποτε θα έτρεξε αρκετά ώσπου να πέση κάτω και να τον καταβροχθίσουν.

— Είναι ο Μπουτάτα, βγάζει το συμπέρασμα το παιδί της ζούγκλας. Το βλέπω από τα σκορπισμένα μαλλιά που είναι μακριά κι' έχουν το χρώμα του τσουλουφίου του Μπουτάτα.

Η Ζολάν κλαίει τώρα με λυγμούς γιατί τον αγαπούσε πολύ τον άραπη.

— Η κατάρρα του απαίσιου Χαραχάν, έπιασε, μουρμουρίζει μέσα στους λυγμούς του το κορίτσι. Τώρα δεν μένει παρά να αφήσουμε και μεϊς τα κόκκαλά μας σ' αυτή την κολασμένη κοιλάδα που βασι

λεύει ή φρίκη και ό θάνατος.
 'Ο Ταμπόρ τήν πιάνει από
 τό χέρι και τήν τραβάει κον
 τά του.

— Πάμε, Ζολάν, τής λέει.
 'Υπάρχει κίνδυνος νά ξανα-
 βγούν οί τερμίτες από τή γή,
 και τότε, αλλοίμονό μας!

'Η ξανθειά κοπέλλα, ρίχνει
 ένα τελευταίο βλέμμα στους
 μακάβριους σκελετούς και ά
 κολουθεί τόν σύντροφό της
 μέ σπαραγμό.

Προχωρούν δυό ώρες συνέ-
 χεια, χωρίς νά σταθούν καθό
 λου, μέσα στην άφόρητη ζέ
 στη. 'Ο άφρικανικός ήλιος
 πού πυρακτώνει τή γή, καίει
 τά γυμνά κορμιά τους, τσου
 ρουφλίζει τό δέρμα τους και
 ή δίψα αρχίζει τώρα νά τους
 βασανίζει και ιδιαίτερα τή Ζο
 λάν.

— Ταμπόρ, δέν άντέχω!,
 διψώ!, του λέει κάθε τόσο.

— Κάνε ύπομονή, Ζολάν,
 τήν παρηγορεί τό παιλληκάρι.
 'Η κολασμένη κοιλάδα βρίσκε
 ται πρòς τό τέλος της και θα
 μπορούμε σέ λιγάκι στη ζούγ-
 κλα. 'Εκεί θα βρούμε όπωσδή
 ποτε νερό.

Τό κορίτσι κάνει κουράγιο
 μά όταν περνούν λίγα λεπτά,
 ή δίψα τήν βασανίζει τόσο πο
 λύ πού αρχίζει τά κλάματα.

— Ταμπόρ, πεθαίνω, κά-
 νει. Μια γουλιά νερό θέλω μο-
 νάχα, Ταμπόρ! Δέν ύποφέρω
 πιά...

'Ο Ταμπόρ τή λυπάται,
 σπαράζει ή καρδιά του πού
 τήν άκούει μά δέν μπορεί νά
 τή βοηθήσει. Μονάχα τήν πα

Τά μυρμήγκια τους κυνηγούν
 άδυσώπητα.

ρηγορεί για νά τής δώση κου
 ράγιο.

— Κοντεύουμε νά φθάσου
 με στη ζούγκλα, Ζολάν, κά
 νε λίγη ύπομονή.

Μά, άν σέ όλα τά πράγμα
 τα μπορεί νά κάνει ύπομονή ό
 άνθρωπος, στη δίψα είναι ά-
 δύνατο. Του καίει τά σωθη-
 κά, του στεγνώνει τό στόμα
 και τόν κάνει νά λαιχαράη
 βρύσες μέ τρεχούμενα και
 κρυσταλλένια νερά. Τό ίδιο
 όνειρεύεται τώρα ή Ζολάν. Εί
 ναι τόση μάλιστα ή δίψα της
 πού παθαίνει παράκρουσι, σα
 λεύουν δηλαδή τά λογικά της
 και δέν ξέρει τί λέει.

— Νερό... νερό, ψελλίζει
 και τά πόδια της τρεκλίζουν
 ενώ τά μάτια της θαιμπώνουν.
 Καταρράχτες, Ταμπόρ, πάμε
 στους καταρράχτες νά πιώ νε
 ρο... Μια γουλιά μονάχα, μια
 γουλιά...

Τὸ Ἑλληνόπουλο βλέποντάς την νὰ παραπατάῃ τὴν ἀρπάζει στὰ χέρια καὶ τὴ φορτώνεται στὸν ὦμο του. Σὲ λίγο τὸ καημένο τὸ κορίτσι κλείνει τὰ μάτια του καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις της.

Τὸ μαρτύριο τοῦ Ταμπόρ εἶναι διπλὸ τώρα. Ὁχι μόνο διψάει κι' αὐτός, μὰ εἶναι ἀναίσθητος συντρόφισσά του. Τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της τοῦ φαίνεται ἀσήκωτο καὶ πολ- λές φορές τρεκλίζει κι' αὐτός.

Μὲ τὰ πολλά, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μαρτυρικὴ πορεία ἐνὸς χιλιομέτρου, ἀφήνει τὴν κολασμένη κοιλιά καὶ μπαίνει στὴ ζούγκλα. Ὁ ἴσκιος τῶν δέντρων τὸν δροσίζει κάπως καὶ κάνει κουράγιο, μὰ ἂν δὲν βρῇ νερὸ φοβάται πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντέξῃ γιὰ πολὺ κι' αὐτός.

Ξαφνικά, τὰ μάτια του καρφώνονται ἐπίμονα στὴ γῆ. Διακρίνει στὸ χῶμα φρέσκα ἴχνη ἐλεφάντων. Ὁ Ταμπόρ, ποὺ γνωρίζει τὸ κάθε τι μέσα στὴ ζούγκλα, παίρνει θάρρος. Ξέρει ὅτι οἱ ἐλέφαντες ἀγαποῦν πολὺ τὸ νερὸ καὶ δὲν ζοῦν πολὺ μακριὰ του. Εἶναι τόσο παχειὰ ποὺ τοὺς ἀρέσει τὸ μπάνιο. Ἄν λοιπόν, ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τους, θὰ βρῇ ὅπωςδήποτε μιὰ πηγὴ, ἓνα ποτάμι ἢ μιὰ λίμνη.

Προχωρεῖ παραπατώντας καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὴν πλάτη του τὴν ἀναίσθητη Ζολάν, κάπου πεντακόσια μέτρα. Σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο τῆς ζούγκλας ἀναβλύζει γάρ

γαρο νερὸ ἐνῶ πιὸ κάτω, ποὺ τὸ νερὸ σχηματίζει μιὰ μικρὴ λίμνη, ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες παίρνει τὸ μπάνιο του.

Ὁ Ταμπόρ ἀφήνει τὴν ἀναίσθητη συντρόφισσά του ἀπαλά κάτω καὶ βουτώντας τὰ χέρια του στὸ κρύο νερό, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ πιῇ ἐκεῖνος πρῶτα γιὰ νὰ σβήσῃ τὴν τρομερὴ του δίψα, βρέχει τοὺς κροτάφους τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐπειτα, πιάνοντας μὲ τὶς φοῦχτες τοῦ νεροῦ ἀδειάζει λίγο λίγο πάνω στὰ ξεραμένα χεῖλη της.

Τὸ ἀναίσθητο κορίτσι ἀνοίγει τὰ μάτια, ρουφάει μερικὲς γουλιές καὶ συνέρχεται. Ὁ Ταμπόρ τὶς ξαναδίνει καὶ συνεχεται τώρα ἐντελῶς. Βλέπει τὴν πηγὴ δίπλα της, καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, παίρνει μιὰ βουτιά μέσα σ' αὐτὴ γιὰ νὰ πιῇ καὶ νὰ δροσιستῇ καὶ τὸ φλογισμένο της κορμί. Τὸ Ἑλληνόπουλο, βλέποντάς την νὰ παίρνῃ ζωὴ, γεμίζει τώρα τὶς φοῦχτες του καὶ ἀρχίζει νὰ ρουφάῃ ἀπληστὰ τὸ δροσερὸ νερό, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΕΦΑΛΙΩΝ

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ἀκόμη ἰστὴν πηγὴ ὅταν βλέπουν γύρω τους τὰ δέντρα νὰ κουνιοῦνται ὑποπτα καὶ τοὺς ἐλέφαντες ποὺ ἔπαιρναν τὸ μπάνιο τους, νὰ φεύγουν τρομαγμένοι, σηκώνοντας ψηλὰ τὶς προβοσκίδες τους.

— Μήπως είναι καμμιὰ ἀγέλη λιονταριῶν; λέει ἡ Ζολάν.

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται ἀνήσυχος ὁ Ταιμπόρ. Τὰ λιοντάρια ποτὲ δὲν ἔρχονται πολὺ μαζὶ στὴν πηγὴ γιὰ νὰ πιοῦν νερό.

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του ὅταν ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀντηχοῦν γύρω τους καὶ στὸ διάστημα ἐνὸς λεπτοῦ γεμίζει τὸ ξέφωτο ἀπὸ δεκάδες ἰθαγενεῖς. Ἔχουν βαμμένα τὰ πρόσωπά τους καὶ στὸ λαιμὸ τοῦ καθ' ἐνὸς εἶναι περασμένη καὶ μιὰ ἀνθρώπινη νεκροκεφαλὴ.

— Τὶ εἶναι αὐτοί; ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Ζολάν τὸ σύντροφό της.

— Κυνηγοὶ νεκροκεφαλῶν, τῆς ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Σκοτώνουν ὅσους μποροῦν ἀνθρώπους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ στολίσουν τὶς καλύβες τους μὲ νεκροκεφαλές. Εἶναι ἡ πιὸ ἄγρια καὶ αἱμαβόρα φυλὴ τῆς Ἀφρικῆς. Χειρότερη καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους.

Τὸ πλῆθος τῶν μαύρων δὲν σταματᾷ νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ δείχνῃ μὲ τὰ κοντάρια του τοὺς δυὸ λευκοὺς ποὺ βρίσκονται ἀκόμη μέσα στὸ νερό.

— Μᾶς διατάζουν νὰ βγοῦμε, λέει ὁ Ταιμπόρ καὶ τὸ πρόσωπό του φαίνεται τελείως ψυχραῖμο.

— Ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ σωθοῦμε, Ταιμπόρ; τὸν ρωτᾷ τὸ κορίτσι.

— Ὁ Θεὸς μονάχα τὸ ξέρει, τῆς λέει. Ὡς τώρα κανένας δὲν βγῆκε ζωντανὸς ἀπὸ

τὰ χέρια τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ στολίσουν οἱ νεκροκεφαλές μας τὶς καλύβες τους. Ἀλλά, εἶναι καιρὸς νὰ βγοῦμε τώρα ἀπὸ τὸ νερό γιατί βλέπω πὼς ἐτοιμάζουν τὰ βέλη τους ποὺ ἡ αἰχμὴ τους εἶναι βυθισμένη σὲ δηλὴ τῆριο φιδιοῦ.

Πραγματικά, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους ἄρχισαν νὰ τεντώνουν τὰ τόξα τους. Ὁ Ταιμπόρ βγαίνει πρῶτος ἀπὸ τὸ νερό καὶ πίσω του ἀκολουθεῖ ἡ Ζολάν. Τὸ Ἑλληνόπουλο, ἂν ἦταν μόνο του θὰ δοκίμαζε νὰ παίξῃ τὴ ζωὴ του κορώναι - γράμματα. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε μιὰ περίπτωση στίς ἑκατὸ νὰ γλυτώσῃ. Τώρα ὅμως δὲν τολμάει νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο γιατί ἔχει μαζὶ του τὴ Ζολάν. Ἄν καταφέρῃ νὰ γλυτώσῃ αὐτὸς καὶ μείνῃ πίσω του ἡ Ζολάν, τὶ τὸ ὄφελος;

Καθὼς βγαίνουν, δυὸ ἀπὸ τοὺς μαύρους τοὺς πλησιάζουν ἀπὸ πίσω καὶ τοὺς περνοῦν ἱστὰ χέρια κάτι ξύλα φτιαγμένα μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ φυλακίζουν τὶς παλάμες σὰν τὶς χειροπέδες. Ὅταν γίνεταὶ αὐτό, ξεσποῦν σὲ ἄγριες, ἀλλόκοτες φωνές καί, βγάζοντας τοὺς αἰχμαλώτους των στὴ μέση, ξεκινοῦν γιὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τους.

Τὸ χωριὸ τους δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ. Καθὼς πλησιάζουν, τὰ δυὸ παιδιὰ, νοιώθουν τὴν καρδιά τους νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ φρίκη. Σὲ κάθε καλύβα εἶναι στημένες καὶ ἀπὸ πέντε ἢ ἑ-

ξη νεκροκεφαλές. Και τὰ θύματα τους, ὅπως ξέρει ὁ Ταμπόρ, εἶναι ὅλοι λευκοί. Οἱ κυνηγοὶ κεφαλῶν τῆς Ἀφρικῆς κυνηγοῦν μόνο λευκοὺς κι' αἰσθάνονται ἓνα βαθὺ μίσος γι' αὐτούς. Οἱ ἱεροκήρυκες ποὺ ἔφθασαν στὰ δικά τους μέρη, ὅχι μόνο δὲν μπορεῖσαν νὰ τοὺς κάνουν χριστιανοὺς ἀλλὰ δὲν γύρισε κανένας πίσω γιατί οἱ μαῦροι τοὺς ἔκοψαν τὸ κεφάλι.

Γυναίκες καὶ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν στὴν ἐμφάνισι τῶν δύο αἰχμαλώτων ἐνῶ ὁ μάγος τῆς φυλῆς ἄρχισε νὰ χτυπάει ἀκατάπαυστα τὸ τάμ - τάμ.

Οἱ αἰχμάλωτοι ὁδηγήθηκαν μπροστὰ σ' ἓνα πέτρινο ξόανο καὶ τοὺς ἔδεσαν μὲ χορτό σχοινο πάνω σ' αὐτό.

—Θὰ μᾶς σκοτώσουν τώρα, ἀμέσως!, ἔκανε φοβισμένο τὸ κορίτσι.

Μιὰ τεράστια ἀράχνη ἀρπάζει τὴ Ζολάν.

Οἱ δύο χαζοὶ ἀρχίζουν τότε τὸν καυγᾶ.

— Ὅχι, τὴν καθησυχάζει ὁ Ταμπόρ, ποὺ ἤξερε τὶς συνήθειες ὅλων τῶν φυλῶν τῆς ζούγκλας. Ἄν δὲν νυχτώσῃ καλὰ γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιές, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς σκοτώσουν. Ὡσπου νὰ νυχτώσῃ θὰ χορεύουν συνέχεια γύρω μας χωρὶς νὰ πάψῃ οὔτε στιγμή αὐτὸς ὁ καταραμένος μάγος νὰ χτυπάει τὸ τάμ-τάμ.

«Τὶ τώρα, τὶ τὸ βράδυ, συλλογίζεται μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ζολάν. Ὅσο ἀργοῦν νὰ μᾶς σκοτώσουν, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς».

ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΙ

ΑΡΧΙΖΕΙ νὰ σουρουπῶ νη καὶ μερικὰ βιαστικὰ ἀστέρια λάμπουν στὸν οὐρανό. Δυὸ ἱσκιὲς προχωροῦν ἀμίλητες ἀνάμεσα στὴ ζούγ

κίλια. 'Η μιὰ ἀνήκει σ' ἕναν ψηλὸ νέγρο καὶ ἡ ἄλλη σ' ἕναν κοντό. Εἶναι ὁ Μπουτάτα καὶ ὁ Μπαγιόκο!

Ἄν τοὺς ἐβλεπε ὁ Ταμπὸρ ἢ ἡ Ζολάν, θὰ πίστευαν πῶς εἶναι τὰ φαντάσματά τους γιατί τοὺς θεωροῦν νεκρούς. Κι' ὅμως, τὸ ζευγάρι αὐτὸ τῶν χαζῶν, γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ μανιασμένα μυρμήγκια.

Μόλις ἀπόκαιμαν πιά νὰ χοροπηδοῦν, ἔπεσαν μισοαισθητοὶ καταγῆς καὶ τὰ μυρμήγκια τοὺς σκέπασαν ὁλόκληρους κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς δαγκώνουν. Μά, ἐντελῶς ξαφνικά, παρατοῦν τὰ θύματά τους.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ γιὰ τὶς δαγκωματιές ποὺ τοῦ πατοῦσαν καὶ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὶς φούχτες του τὸ πο

Κουβαλάει μὲ κόπο τὴν ἀναισθητὴ Ζολάν.

Τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς δυὸ σ' ἕνα πέτρινο ξόανο.

λύτιμο τσουλούφι του γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ κόψουν, ἀπορεῖ γιατί δὲν τὸν δαγκώνουν πιά τὰ μυρμήγκια.

— Ἀσκημομούρη!, τοῦ φωνάζει χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του, σὲ τρώνε τὰ μυρμήγκια;

— Ὁχι, τοῦ ἀπαντάει ὁ ἄστος τῆς χαζομάρας, Μπαγιόκο. Χορτάσανε ἀπὸ τὸ κρέας μου καὶ φύγανε.

— Εἶσαι ἡλίθιος, τοῦ φωνάζει ὁ ἀράπης ποὺ τὸν συναγωνίζεται στὴ βλακεία. Νομίζεις ὅτι εἴμαστε ζωντανοί; Ἐχουμε πεθάνει καὶ συζητᾶμε στὸν οὐρανό!

— Ἀ, μπᾶ!, φέρνει ἀντίρρηση ὁ Μπαγιόκο, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ σηκώῃ τὸ κεφάλι του. Δὲν εἴμαστε στὸν οὐρανό. Θὰ τὸ καταλάβαινα πότε θὰ φτάναμε ἐκεῖ γιατί θὰ χτυ

πούσα τὸ κεφάλι μου στὰ σύννεφα.

Οἱ δυὸ χαζοὶ ἀρχίζουν νὰ μαλώνουν ἂν ζοῦν ἢ ὄχι καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν λέει ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του.

Μέ τὰ πολλὰ ὁ Μπουτάτα, σηκώνει τὸ κεφάλι του. Ἀντικρύζει τότε ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἀμέτρητα πουλιὰ νὰ ἐφορμᾷ στὴ γῆ καί... ν' ἀποδεκατίζουν τὰ μυρμήγκια!

Τὰ πουλιὰ αὐτὰ τὰ λένε οἱ ἰθαγενεῖς Ραγκοῦ. Πετοῦν κοπάδια - κοπάδια καὶ ἀποδεκατίζουν τὰ ἔντομα καὶ τὰ μυρμήγκια. Τὰ τελευταῖα, μόλις μυρίζονται τὰ Ραγκοῦ τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ προσπαθοῦν νὰ κρυφοῦν. Οἱ κυνηγοὶ λοιπὸν τῶν μυρμηγκιῶν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἥρωές μας.

— Σήκω ἐπάνω!, διατάζει τώρα ὁ Μπουτάτα τὸν Μπαγιόκο καὶ τὸν ἄρπάζει ἀπὸ τὸ αὐτί.

Ὁ κοντοστούπης σηκώνεται καὶ μόλις προχωροῦν λιγάκι, κάνει τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἡ Τσίτα ποὺ εἶχε κρυφτῇ ἀπὸ τὸ φόβο τῶν μυρμηγκιῶν ἔξαφνικά, ὁ Μπαγιόκο σταματάει καὶ βάζει τὰ κλάματα.

— Τὶ ἔπαθες φουσκωμένο βιατράχι; τὸν ἀποπαίρνει ὁ ἄραπης.

— Πεθάνουμε!, λέει ὁ κοντοστούπης.

— Μπᾶ σέ καλό σου!, θυμώνει ὁ ἄράπης καὶ τοῦ κολλάει μιὰ καρπαζιά στὸ σβέρο, ποῦ τὸ κατάλαβες πὼς πεθάνουμε;

— Νά... κύτταξε ἐκεῖ!, τοῦ λέει ὁ Μπαγιόκο καὶ τοῦ δείχνει σ' ἓνα σημεῖο, δέκα μέτρα μακριά τους.

Ὁ Μπουτάτα γυρίζει καὶ βλέπει δυὸ σκελετοὺς. Τοὺς σκελετοὺς ποὺ εἶδε ἀργότερα ὁ Ταμπὸρ μετὰ τὴ Ζολὰν καὶ νόμισαν ὅτι ἀνῆκαν σ' αὐτοὺς.

— Εἶναι δικοί μας!, λέει κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα ὁ Μπαγιόκο.

Ὁ Μπουτάτα στὴν ἀρχὴ πάει νὰ τὸ πιστέψῃ μὰ ἔπειτα κολλάει μιὰ δεύτερη καρπαζιά στὸ σβέρο τοῦ Μπαγιόκο.

— Εἶσαι βλάκας, τοῦ λέει. Δὲν εἶδες πὼς στὸ κεφάλι του ὁ δικός μου σκελετὸς δὲν ἔχει τσουλούφι; Οὔτε ὁ δικός σου ἔχει μύτη. Πᾶψε λοιπὸν νὰ κλαῖς μὴ σοῦ φυτέψω καὶ μιὰ σφαῖρα στὴν μελιτζάνα σου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸν σπρώχνει νὰ ἀπομακρινθῇ ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς.

* * *

Βαδίζουν μέσα στὴ ζούγκλα, τσακισμένοι καὶ ἀμίλητοι ἀπὸ τὴν πορεία, ὅταν φτάνουν στ' αὐτιά τους ἡχος τὰμ-τάμ.

— Ἐδῶ κάπου εἶναι ἓνα χωριό, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ Μπουτάτα καὶ καμαρώνει γιὰ τὴ σοφία του. Θὰ πᾶμε νὰ τοὺς κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐπισκεψούλα μήπως ἔχουν νὰ μᾶς δώσουν κανένα ψητὸ ζαρκάδι νὰ κόψουμε τὴ λιγούρα μας.

‘Ο ήχος του τάμ-τάμ τους οδηγεί και σε λίγο, αντικρύζουν την αναλαμπή μιᾶς μεγάλης φωτιάς.

— Ψήνουν τὸ ζαρκάδι!, λέει ὁ Μπαγιόκο καὶ ἀρχίζει νὰ χοροπηδάη ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Πού τὸ κατάλαβες; τὸν ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα.

— Μοῦ ἦρθε ἡ μυρωδιὰ στὴ μύτη μου, λέει ὁ κοντοστούπης.

— Μὲ τὴ μύτη πού ἔχεις ἐσύ, κοντοστούπη, μπορεῖς νὰ μυρίσης τὶ τρώει ὁ θεὸς στὸν οὐρανό!

— Ζαρκάδι τρώει!, κάνει τὸν ἔξυπνο ὁ κοντοστούπης.

Μὰ τὴν ἐξυπνάδα του αὐτὴ τὴν πληρώνει μὲ μιὰ σβουριχτὴ σφαιλιάρα.

“Όταν οἱ δυὸ σύντροφοι πλησιάζουν κοντὰ στὴ φωτιά κι ἐνῶ ἐτοιμάζονται νὰ φωνάξουν στοὺς μαύρους, μένουν ἀκίνητοι, ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Βλέπουν πῶς, δίπλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ βρίσκεται ἓνα πέτρινο ξόανο ὅπου πάνω του εἶναι δεμένοι δυὸ ἄνθρωποι. ‘Ο Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολάν.

— Γιὰ κύτταξε τὶ ὠραῖο παιχνίδι πού κάνουν, λέει ὁ χαζὸ - Μπαγιόκο. Πάμε καὶ μεῖς νὰ παίξουμε, Μπουτάτα;

‘Ο Μπουτάτα ὅμως, μ’ ὅλο πὺν εἶναι χαζὸς, καταλαβαίνει πῶς οἱ φίλοι του δὲν παίζουν ἀλλὰ κινδυνεύουν. Καὶ καθὼς ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του, καταλαβαίνει πῶς ὁ κίνδυνος εἶναι τρομερὸς. Τὰ δυὸ παιδιὰ εἶναι αἰχμάλωτα μιᾶς φυλῆς κυνηγῶν κεφαλῶν!

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΟΥΣΚΟΜΥΤΗ!, λέει στὸν Μπαγιόκο, αὐτοὶ πού βλέπεις νὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὰ παιδιὰ, εἶναι κυνηγοὶ κεφαλῶν. “Αν μᾶς πιάσουν θὰ μᾶς κόψουν τὰ κεφάλια.

— Καὶ δὲν τὰ κόβουμε ἐμεῖς πρῶτα, ρίχνει τὴν ιδέα ὁ Μπαγιόκο, ὥστε ὅταν μᾶς πιάσουν νὰ μὴ μᾶς τὰ βροῦν γιὰ νὰ τὰ κόψουν;

— Θὰ τῶκοβα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης, ἀλλὰ λυπᾶμαι τὸ τσουλούφι μου!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ τάμ-τάμ σταματοῦν καὶ ὁ μάγος τῆς φυλῆς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πλησιάζει τὸ ξόανο καὶ τοὺς δυὸ δεμένους αἰχμαλώτους, γονατίζει κάτω καὶ ἀρχίζει κάτι νὰ μουρμουρίζει.

— Αὐτὸν θὰ τὸν ταράξω στὶς σφαιλιάρες, λέει ὁ Μπουτάτα καθὼς ἔχει κρυφτὴ πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή. “Υστερα θὰ τὸν ταράξω στὶς κεφαλῖες καὶ κατόπιν θὰ τοῦ δώσω μιὰ μὲ τὴ μπιστόλα μου νὰ τὸν διαλύσω!

— “Αφησέ τον νὰ τοῦ δώσω καὶ γὼ μιὰ μὲ τὴν κοιλιὰ μου, τοῦ λέει ὁ Μπαγιόκο.

Καθὼς κρυφοκυττάζει τὸ μάγο ὁ ἀράπης, τοῦ ἔρχεται μιὰ ιδέα. Βλέπει πῶς, τὸ δέντρο πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρύβονται ἔχει σάπιο κορμό. “Αν τὸ σπρώξῃ λοιπὸν καὶ τὸ σπάσῃ, θὰ πέσῃ πάνω στὸν μάγο καὶ θὰ τὸν πλακώσῃ.

Χωρίς να χάση καιρό στηρίζει καλά τα πόδια του και αρχίζει να σπρώχνει με τα δύο του χέρια. Είναι τόσο δυνατός ο άράπης που το δέντρο κλονίζεται και αρχίζει να λυγίζει.

— Πώ, πώ!, κάνει ο Μπαγιόκο που δεν έχει καταλάβει το σχέδιο του άράπη. Θα πέσει το δέντρο και θα μās δώσει!

Καί, χωρίς άλλη κουβέντα πηγαίνει από το αντίθετο μέρος και σπρώχνει για να μην πέσει το δέντρο!

Ο Μπουτάτα λυσσάει από το κακό του.

— Κοντοστούπη!, του λέει θάρθω από κεί και θα σε κοντήνω ακόμη ένα μέτρο. Αφησε το δέντρο να πέσει!

Μα ο κοντοστούπης είναι πεισματάρης.

— Να σταματήσεις έσύ να σπρώχνεις!, του λέει.

Η μπιστόλα του άράπη μπαίνει σε δράση.

Ο άράπης γίνεται έξω φρενών τώρα. Αφήνει το δέντρο πηγαίνει κοντά στον Μπαγιόκο και αρχίζει να του κατεβάζει σφαλιάρες. Ο κοντοστούπης βάζει τα κλάματα και τις άγριοφωνάρες και οι μαύροι που δεν βρίσκονται και πολύ μακριά, τους παίρνουν είδησι. Ο μάγος και δυο τρεις άλλοι πετάγονται από τη θέσι τους και τρέχουν προς το μέρος τους.

Ο Μπουτάτα που νοιώθει τον κίνδυνο που τους απειλεί τρέχει γρήγορα πίσω από το δέντρο, σπρώχνει με όλη του τη δύναμη και, ένα «κράκ», ακούγεται. Την επόμενη στιγμή το δέντρο πέφτει με πάταγο στη γή και πλακώνει το μάγο των άγρίων.

Το τι επακολουθεί, είναι δύσκολο να το φαντασθή κανείς. Οι άγριοι όρμουν προς το μέρος των δυο χαζών ήρώων μας ούρλιάζοντας δαιμονισμένα και προτείνουν τα κοντάρια τους.

— Τι πάθανε; λέει ο Μπαγιόκο και κρύβεται πίσω από τον άράπη.

Ζητάνε να φάνε τα κεφάλια τους, λέει ο τελευταίος και, θγάζοντας τη μπιστόλα του όρμάει έναντίον τους. Πατάει μια δυο φορές τη σκιανδάλη και οι πυροβολισμοί ξαφνιάζουν και τρομοκρατούν τους άγριους. Ακάθεκτος τότε ο Μπουτάτα, χωρίς να υπολογίσει τον μεγάλο κίνδυνο που τον απειλεί, πέφτει ανάμεσά τους, ή χερούκλα του ανεβοκατεβαίνει και ή μπιστόλα

του προσγειώνεται πάνω στα γυμνά κεφάλια τών έχθρών του και κάνει αληθινή θραύσι. Έχει ζαλιστή και ούτε βλέπει μπροστά του. Σε μιὰ στιγμή καθώς στρέφει τὸ κορμί του μπερδεύεται στὸ Μπαγιόκο πὺ ἔχει κρυφθῇ ἀπὸ πίσω του τὸν νομίζει γιὰ ἐχθρό, τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ καὶ τὸν τινάζει δέκα μέτρα μακριά.

— Μπα σὲ καλὸ σας!, κάνει ἐνῶ χτυπάει ἀδιάκοπα. Βαλθήκατε νὰ μοῦ χαλάσετε τὸ τσουλούφι μὲ τὰ κοντάρια καὶ τὶς σαῖτες σας;

Ὁ Μπαγιόκο, γιὰ καλὴ τύχη τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῆς Ζολάν μετὰ τὴν κλωτσιὰ πὺ ἔφαγε ἀπὸ τὸν μανιασμένο Μπουτάτα, ἔπεσε δίπλα τους.

— Μπαγιόκο!, τοῦ φωνάζει τὸ παιδί, πᾶρε μιὰ πέτρα καὶ κόψε μας τὰ σκοινιά!

Ὁ κοντοστούπης πὺ περνάει στὴ χαζομάρα τὸν Μπουτάτα, ἀρπάζει μιὰ πελώρια πέτρα καὶ τὴν ἀκουμπάει πάνω στὰ δεσιμὰ τών παιδιῶν.

— Μιὰ μικρὴ, βλάκκα! τοῦ φωνάζει ὁ Ταμπὸρ.

Τώρα ὁ Μπαγιόκο παίρνει ἓνα μικρὸ χαλικάκι πὺ μόλις διακρίνεται στὰ χέρια του καὶ προσπαθεῖ μ' αὐτὸ νὰ κόψει τὰ χοντὰ χορτόσκοινα.

— Πιὸ μεγάλη!, τοῦ φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἐπιτέλους ὁ χαζὸς κοντοστούπης βρίσκει μιὰ κοφτερὴ πέτρα καὶ μ' αὐτὴ κατορθώνει νὰ ἐλευθερώσει τὰ δυὸ παιδιά.

Ὁ Ταμπὸρ, κάνει δυὸ βή

Τὸ δέντρο πέφτει πάνω στὸ μάγο τῆς φυλῆς.

ματα νὰ ξεμουδιάσει καὶ ἡ πρώτη του σκέψι πᾶει στὸ Μπουτάτα. Τὸν βλέπει ἀνάμεσα στοὺς κυνηγοὺς τών κεφαλῶν καὶ καταλαβαίνει πῶς, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ γίνῃ μακαρίτης.

— Ἀνοίχτε λιγάκι, μπα σὲ καλὸ σας, μὲ σκάσατε!, φωνάζει ὁ ἀράπης καὶ δίνει κλωτσιές καὶ γροθιές δεξιά καὶ ἀριστερά του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκει ἓνα ἐγκαταλειμμένο κοντάρι καὶ οὐάει ἀκάθεκτος ἐναντίον τών μαύρων. Πίσω του ἡ Ζολάν ἀρπάζει ἓνα ρόπαλο καὶ ὀρμάει κι' αὐτὴ. Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαύρους πὺ βρίσκονται μπροστά τους πέφτουν ἀναίσθητοι καταγῆς. Μὰ εἶναι τόσοι πολλοὶ πὺ θάταν κουταμάρα νὰ θελήσουν νὰ τοὺς

θέσουν όλους εκτός μάχης.

Ο Ταμπόρ καταλαβαίνει πώς την έχουν άσχημα. Κι' αν κατορθώσει να φτάσει κοντά στο Μπουτάτα και πάλι δεν θα γίνει τίποτε. Θα τους κυκλώσουν οί άγριοι και θα τους σκοτώσουν. Ήδη τους έχουν κυκλώσει.

Ένας από αυτούς, πελώριος και μαύρος σαν σατανάς, ύψώνει το κοντάρι του και κατευθύνεται έναντίον της Ζολάν που εκείνη τη στιγμή μονομαχεί μ' έναν άλλο. Το Έλληνόπουλο τον βλέπει και το δικό του κοντάρι προλαβαίνει και κινείται με άστραπιαία ταχύτητα. Η αίχμή του διαπερνάει το μπράτσο του αντιπάλου του, το κοντάρι του πέφτει πριν εκτοξευθή και μια άγρια κραυγή βγαίνει από το λαρύγγι του.

Ένας αλαλαγμός αντηχεί από το στρατόπεδο των μαύρων. Εκείνος που πλήγωσε ο Ταμπόρ ήταν ο αρχηγός τους. Λυσσασμένοι από εκδίκηση, βάζουν τους τρεις έχθρούς τους στη μέση και έτοιμάζονται να όρμήσουν έναντίον τους με κοντάρια, με βέλη με ρόπαλα και με πέτρες.

Ο Μπουτάτα που κουράστηκε να δίνει γροθιές και κλωτσιές, πατάει τη σκιανδάλη του πιστολιού του μα δεν ακούγεται κανένας πυροβολισμός γιατί του έχουν σωθή οί σφαίρες.

—Κοντοστούπη! φωνάζει, που είσαι κρυμμένος; Έλα να σώσης το δάσκαλό σου

γιατί αυτή τη φορά δεν την γλυτώνει, θα τον φάει ο Χάρος! Μπα σε καλό μου, τι μου ήρθε και πετάω κάτι θλιβερά τέτοια ώρα;

Ο κοντοστούπης, όλη αυτή την ώρα ήταν κρυμμένος πίσω από το πέτρινο είδωλο και βλέποντας τη μάχη που γινόταν μπροστά στα μάτια του τη νόμιζε για ...παιχνίδι και κάθε τόσο ξεσπούσε σε γέλια.

— Πώ, πώ, έκανε τέτοιο παιχνίδι δεν είχαν ξαναδ ή μάτια μου.

Είναι τόση ή βλακεία του που δεν υποπτεύεται πώς τα αίματα και οί νεκροί δεν όφείλονται σε παιχνίδι αλλά σε μάχη.

Ξαφνικά, του ξυπνάει κι' αυτόνου ή επιθυμία να παίξει. Δεν έχει βέβαια κοντάρι, μά, τι πειράζει; Μπορεί να βρή κάτι καλύτερο και, σαν καλύτερο, διαλέγει τη φωτιά. Πλησιάζει κοντά της, αρπάζει τα μισοκαμένα ξύλα από εκεί που δεν έχουν καή και τα εκσφενδονίζει έναντίον των ανθρώπων που νομίζει πως παίζουν.

Φωτεινές άστραπές διαγράφονται για μια στιγμή στον ουρανό κι' ύστερα, ακολουθεί κάτι που έρχεται σαν ούράνιο δώρο για τα παιδιά και τον Μπουτάτα που αυτή τη στιγμή αντίμετωπίζουν τον κίνδυνο θανάτου. Οί μαύροι που δεν έχουν αντιληφθή τον Μπαγιόκο, βλέπουν αναμμένα ξύλα να πέφτουν επάνω

τους, τὶς σπίνθες νὰ καΐνε τὰ γυμνά τους κορμιά, καὶ ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν πανικόβλητοι, νομίζοντας πὼς ἡ φωτιά ἔρχεται μονάχη τῆς πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Μὰ δὲν ἀρκοῦνται μόνο στὶς φωνές. Πανικόβλητοι χάνουν τὸ ἠθικό τους καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Κι' ὅταν σὲ λίγο μερικὲς ἀπὸ τὶς χορταρένιες καλύβες τους ἀρπάζουν φωτιά, τρέχουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἴσο πιὸ μακριὰ μποροῦν.

Οἱ δυὸ ἥρωές μας μὲ τὸν Μπουτάτα, τρέχουν κι' αὐτοὶ νὰ βρεθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς φωτιάς. Καὶ κεῖνοι δὲν ἔχουν καταλάβει ἀκόμη καλὰ - καλὰ τί συμβαίνει. Πρῶτος ὁ Ταμπὸρ βλέπει τὸν κοντοστούπη νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πετάῃ τὰ ἀναμμένα ξύλα. Σὲ μιὰ στιγμή, μάλιστα, μὴ βρίσκοντας ἄλλο ξύλο, ἀρπά

ζει τὴ θράκα. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, ὅμως, σηκώνεται ὀρθιος, στριφογυρίζει σὰν τρελλὸς καὶ ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν πόνο.

— Καλὰ νὰ τὰ πάθης!, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ βάλῃς μπουρλότο στὸ χωριὸ τῶν ἀγρίων καὶ νὰ τοὺς διώξης πρὶν προλάβω νὰ τοὺς ταράξω ὅλους στὶς σφαλιάρες;

— Ἀφήστε τὶς γκρίνιες διατάζει ὁ Ταμπὸρ καὶ δρόμο τώρα νὰ φύγουμε πρὶν συνέλθουν οἱ κυνηγοὶ κεφαλῶν καὶ γυρίσουν πίσω.

Σὲ λίγο οἱ ἥρωές μας βυθίστηκαν μέσα στὴν κατασκότεινη ζούγκλα κι' ὕστερα ἀπὸ μιᾶς νύχτας πορεία, ἔφθασαν κατατσακισμένοι στὴ σπηλιά τους καὶ βυθίστηκαν στὸν ὕπνο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

- 1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας
- 2) Ἡ κρύπτη τῶν θησαυρῶν
- 3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου
- 4) Τὸ μαῦρο διαμάντι
- 5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιάς
- 6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Τάμ-Τάμ
- 7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν
- 8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας
- 9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο
- 10) Μονομαχία δεινοσαύρων
- 11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης
- 12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων
- 13) Τὸ κόκκινο χαλάζι
- 14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν

- 15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος
- 16) Τὸ ναρκωμένο μαιμοῦθ
- 17) Μονομαχία μέχρι θανάτου
- 18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος
- 19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
- 20) Κατακόμβη τῶν κολασμένων
- 21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
- 22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
- 23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
- 24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν
- 25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
- 26) Ὁ μαῦρος θλεθρός
- 27) Ἡ Τσίτα θριαμβεύει
- 28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—Άρ. 28—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Ύπάρχει στην καρδιά τῆς ζούγκλας τὸ ἄγαλμα μιᾶς θεᾶς ποὺ τὰ μάτια της εἶναι ἀπὸ ἀτόφια διαμάντια καὶ τὸ στέμμα της ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. Πολλοὶ ἄπληστοι λευκοὶ φθάνουν ὡς ἐκεῖ καὶ δοκιμάζουν ν' ἀρπάξουν τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμα τῆς θεᾶς, μὰ ἐκείνη τοὺς ἐκδικεῖται κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπο...

Αὐτὴ τὴν ἱστορίαν θὰ τὴν διαβάσετε στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» τὸ 30, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

ΧΑΤΑΡΟΥ Η ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Εἶναι μιὰ ἀριστουργηματικὴ περιπέτεια, γεμάτη μυστήριον, πλοκὴ καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕ ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΜΑΣ
ΝΑ ΕΤΟΙΜΑΣΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ.

ΩΣΤΕ
ΕΤΣΙ Ε; ΓΙΑ
ΝΑ ΔΟΥΜΕ
ΟΜΩΣ.

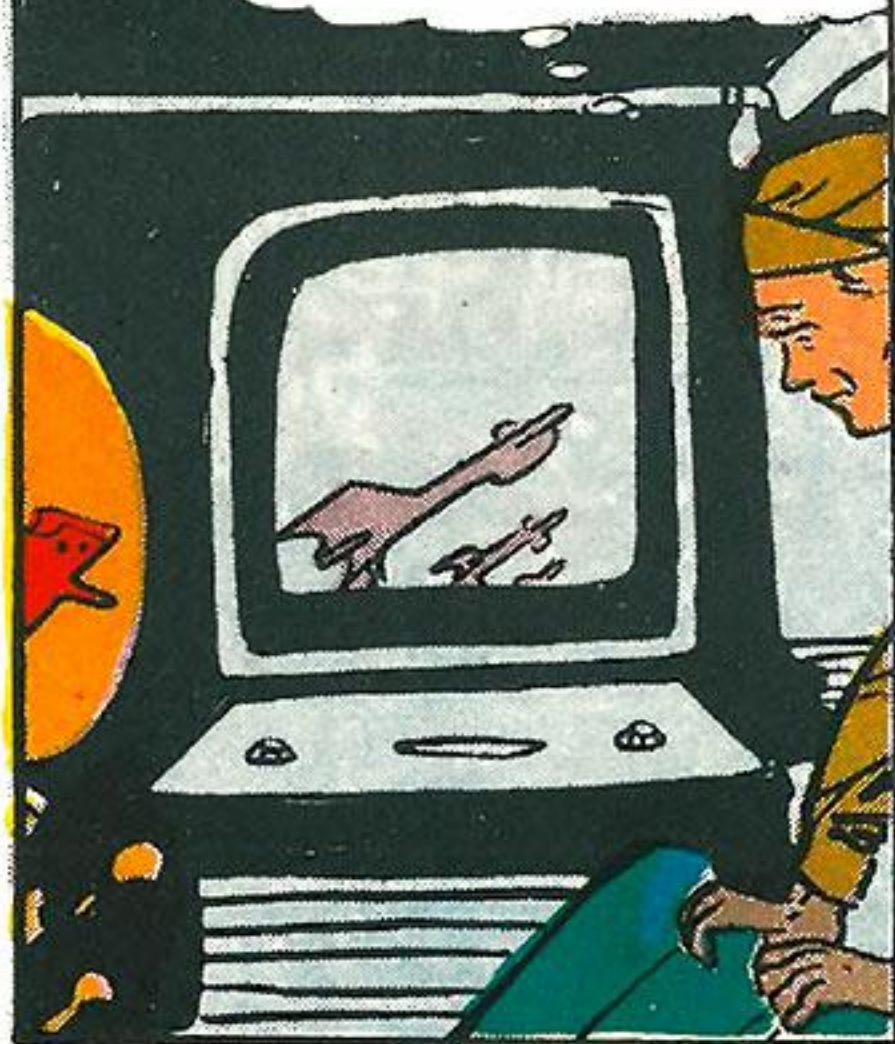

ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΤΩΝ ΑΡΕΙΩΝ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΕΤΑΞΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΑΥΤΗ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΩ ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ
ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ.

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ Σ' ΕΝΑ ΑΔΕΙΟ
ΠΛΟΙΟ...

ΚΑΙ ΤΟΡΑ ΠΟΣ
ΘΑ ΤΟ ΣΟΗΓΗΣΩ;

ΝΑΙ! ΚΥΤΤΟΝΤΑΣ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
ΕΝΑΝ ΠΙΛΟΤΟ ΤΟΥ
ΕΧΘΡΟΥ, ΘΑ ΤΟ ΣΟΗΓΗΣΩ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ